

Τετράδιο Διαδικτυακής Εσπερίδας της 27/11/2024: «Έμφυλη Βία Παλιά: Ιστορία σε σύγχρονο πλαίσιο».

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ο Πρόεδρος λοιπόν του Κέντρου Αριστείας, τον ευχαριστούμε πολύ για τη σημερινή διοργάνωση. Και θα μας κάνει ένα σύντομο χαιρετισμό.

Πρόεδρος: Αξιότιμοι κύριοι και κυρίες και αγαπητοί φίλοι,

Με αφορμή τη Διεθνή Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών, το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολης διοργανώνει απόψε τη διαδικτυακή εσπερίδα με θέμα «Έμφυλη Βία Παλιά: Ιστορία σε σύγχρονο πλαίσιο».

Την εσπερίδα, όπως ξέρετε, θα συντονίσει η κυρία διδάκτωρ Λάουρα Αλιπράντη. Στην εσπερίδα θα μιλήσουν με τη σειρά, όχι κατ'ανάγκη αυτή, οι κυρίες Στέλλα Παπαμιχαήλ, Δέσποινα Κομπότη, Ιωάννα Ροτζιώκου και η Λάουρα Αλιπράντη, πέρα από το συντονιστικό της ρόλο.

Ξέρετε πολύ καλά ότι η Έμφυλη βία είναι φαινόμενο καθημερινό. Μία στις τρεις γυναίκες στην Ευρώπη έχει υποστεί σωματική βία και μία στις δύο έχει βιώσει ψυχολογική βία από τον σύντροφό της.

Η πιο ακραία μορφή έμφυλης βίας είναι οι γυναικοκτονίες. Δεν θα κάνω τον επίσημο χαιρετισμό, αλλά αντ' αυτού θα πω δυο κουβέντες που τις είπε μια μικρή αλβανή:

Είμαι η μικρή Αλβανή. Αγαπώ την Ελλάδα.

Όλα για μένα ξεκίνησαν από την πολύ τρυφερή και δύσκολη ηλικία της εφηβείας. Με αυτόν τον άνθρωπο γνωριζόμασταν από όταν ήμουν δεκατεσσάρων χρονών. Ήταν ο κολλητός του αρραβωνιαστικού της αδελφής μου. Στα 16 μου ξεκίνησα να βγαίνω μαζί του και μου φερόταν με πολύ σεβασμό και αγάπη.

Μετά από ένα χρόνο με γνώρισε στην οικογένειά του. Η μητέρα του στην αρχή ήταν πολύ καλή μαζί μου. Μετά άρχισε να μου κάνει τη ζωή δύσκολη.

Δεν είπα τίποτα στην οικογένειά μου τότε και τον γνώρισα. Ωστόσο, ο πατέρας μου αρρώστησε βαριά και νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο. Εκεί άρχισαν όλα. Ένα βράδυ πήγα μετά το νοσοκομείο να κοιμηθώ σπίτι του και αρχίσαμε να τσακωνόμαστε.

Θυμάμαι όταν κατέβηκα από το αμάξι και πήγαινα προς τη γέφυρα της Νέας Ιωνίας για να πάρω ταξί να φύγω. Με κυνήγησε πολύ κάτω από τη γέφυρα. Με έπιασε από το λαιμό και μου ζήτησε να γυρίσω σπίτι. Εγώ με όση δύναμη είχα τον έσπρωχνα και αυτός απλά με έπιασε από τα μαλλιά και με έσυρε προς τα πάνω για να πάμε σπίτι του.

Όταν ανεβήκαμε προσπάθησα να φύγω και με χαστούκισε. Φτάσαμε σπίτι του και απλά όλα σκοτείνιασαν. Λιποθύμησα. Όταν επανήλθα έκλαιγε και με παρακαλούσε να μείνω να τον συγχωρέσω και δεν θα το ξανακάνει ποτέ. Με χτύπησε μέχρι και στο νοσοκομείο. Ήμουν μόνη στο δωμάτιο και μου είχε κλείσει το στόμα για να μην ακούγομαι. Εγώ εκείνη την περίοδο ήμουν εντελώς αφοσιωμένη στον πατέρα μου. Ο πατέρας μου έφυγε από τη ζωή και πήγαμε στην Αλβανία για την κηδεία του.

Το επόμενο βράδυ. Άκουσον-άκουσον με βίασε! Έκλαιγα και του ζήτηγα να με αφήσει να μη με αγγίζει. Με ρωτούσε γιατί δεν θέλω. Ξεκίνησε να με κατηγορεί και να μου λέει έχω άλλον στη ζωή μου και δεν τον θέλω πια. Μόλις είχα χάσει τον μπαμπά μου. Το ψυχικό τραύμα ήταν βαρύ.

Γυρίσαμε στην Ελλάδα και αρρώστησα σοβαρά. Νοσηλεύτηκα στη σωτηρία για ενάμιση μήνα. Εκεί έκλεισα τα 18 και ήρθε να με επισκεφθεί. Αντί να μου ευχηθεί, γύρισε να μου πει πως αν έχεις καρκίνο θα σε παρατήσω. Άρρωστη γυναίκα δεν θέλω δίπλα μου. Τσακωθήκαμε άσχημα. Με χτύπησε μέχρι και στο νοσοκομείο. Ήμουν μικρή στο δωμάτιό μου, ήμουν μόνη στο δωμάτιο και μου έκλεισε το στόμα για να μην ακούγομαι.

Να σημειώσω σε αυτό το σημείο ότι η μάνα μου γνώριζε την κατάσταση. Η μάνα του γνώριζε την κατάσταση και την υποστήριζε.

Ένα βράδυ στο σπίτι του μας είχε ακούσει να τσακωνόμαστε και ήξερε ότι με έδερνε και δεν πήρε. Δεν μπήκε για να τον σταματήσει. Αντιθέτως, μου λέει, είναι άντρας και πρέπει να τον ακούω. Όταν βγήκα από το νοσοκομείο με ξαναβίασε. Τότε ζούσα στον τρίτο όροφο. Βγήκα στο μπαλκόνι και απείλησα ότι αν δεν φύγει από το σπίτι θα πέσω από το μπαλκόνι.

Ένωθα τη ζωή τελειωμένη. Δεν άντεχα άλλο. Εκείνη τη μέρα πήρα την απόφαση να τον χωρίσω. Η οικογένειά μου δεν ήξερε τίποτα για όσα περνούσα. Κι όταν ήλθε η μαμά μου σπίτι και με ρώτησε τι συνέβη, ξέσπασα σε κλάματα και της είπα τα πάντα.

Έπαθε σοκ. Άρχισε να κλαίει και να με ρωτάει γιατί δεν μίλησα. Γιατί τον άφησα να μου το κάνει αυτό; Ήμουν όμως 17 χρονών. Δεν ήξερα πώς να το αντιμετωπίσω. Με κυνήγησε πολύ μετά τον χωρισμό, ώσπου μεσολάβησαν από την οικογένειά μου και δεν με ξαναενόχλησε πια.

12 χρόνια μετά, αυτή η ιστορία ακόμα με ταράζει και με βασανίζει. Αυτό που θα ήθελα να πω σε όλες τις μανάδες είναι να είστε δίπλα στα κορίτσια σας, να τις ακούτε και να κάνετε τέτοιες σχέσεις μαζί τους που να μην φοβούνται να σας μιλήσουν.

Και όσες μανάδες έχετε γιους να τους μεγαλώνετε με σεβασμό προς τις γυναίκες. Να τους μαθαίνετε πως μάγκας και άντρας θεωρείται αυτός που προστατεύει την γυναίκα και αυτός που την σέβεται και όχι αυτός που την βάζει σε κίνδυνο.

Όλες οι γυναίκες κάθε ηλικίας πρέπει να προσέχουμε τον εαυτό μας. Να ζητάτε βοήθεια είτε από συγγενείς, είτε από γνωστούς, είτε από ειδικούς.

Αυτό το ταξίδι είναι πολύ μεγάλο και πολύ ψυχοφθόρο, αλλά πρέπει να κρατάτε υγεία στο μυαλό σας και να προλάβετε καταστάσεις που δεν ξέρετε που θα σας καταλήξουν. Ευτυχώς η δύναμη των σόσιαλ μίντια πλέον είναι μεγάλη.

Αν είστε μόνες ή δεν έχετε την οικονομική κατάσταση, να πάτε σε ειδικό. Ζητήστε βοήθεια από ειδικές σελίδες που θα σας παραπέμπουν εκεί που πρέπει. Δυστυχώς όσο η κοινωνία αλλάζει, τόσο πιστεύω ότι η κουλτούρα της βίας θα αλλάξει δύσκολα.

Οι άνθρωποι που ασκούν βία δεν έχουν φόβο. Νιώθουν ελεύθεροι να κάνουν ό, τι θέλουν με τα σώματά μας. Και όσο εμείς μιλήσουμε και προσπαθήσουμε, αν δεν αλλάξουν οι νόμοι, τα πράγματα δεν θα αλλάξουν εύκολα.

Πλέον νιώθω δυνατή και πιο σίγουρη για τον εαυτό μου, γιατί κάνω αρκετά χρόνια ψυχοθεραπεία και είναι μόλις και μετά βίας 24 που με έχει βοηθήσει πάρα πολύ να σταθώ στα πόδια μου.

Πλέον δεν το σκέφτομαι τόσο και προσέχω πολύ τον εαυτό μου και όταν βγαίνω με κάποιον, οι δικοί μου ξέρουν ποιος είναι και πού είμαι. Να αγαπάτε τον εαυτό σας και να τον βάζετε πάνω από όλα.

Αυτά μας λέει η μικρή Αλβανή. Αγαπώ την Ελλάδα και είμαι σίγουρος ότι εσείς έχετε πολλά περισσότερα και πολλά καλύτερα να πείτε.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Το λόγο έχει η Λάουρα για να συνεχίσει η κανονική εσπερίδα.

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ευχαριστούμε πολύ κύριε Μπασαρά για την ωραία σας αφήγηση.

Τέτοιες ιστορίες είναι πάρα πολλές, αλλά λίγες γυναίκες τολμούν και τις εκφράζουν.

Αλλά τώρα ακόμα περισσότερες. Σιγά σιγά αρχίζουν. Σήμερα η εσπερίδα μας είναι για τα θέματα της έμφυλης βίας.

Είναι η εβδομάδα που είναι η Διεθνής Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών.

Οπότε έπρεπε και ο Κύκλος Αριστείας Ακρόπολης, το Κέντρο της Ακρόπολης, σκεφτήκαμε ότι είναι πολύ σημαντικό να κάνουμε μια εσπερίδα. Το φαινόμενο της βίας κατά των γυναικών ξέρουμε ότι είναι μία από τις πλέον ευρείες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο σύγχρονο κόσμο και επίσης αποτελεί επηρεάζει δυσανάλογα τις γυναίκες, μια που οι γυναίκες επηρεάζονται με τις έμφυλες ανισότητες που υπάρχουν γενικώς στις κοινωνίες.

Θα κάνω μια μικρή εισήγηση για τα θέματα της έμφυλης βίας και τις μορφές που έχουν. Για να δούμε, βέβαια, πρέπει να πω ότι παρά τη βελτίωση της θέσης της γυναίκας με την και με το επίπεδο εκπαίδευσης που έχει βελτιωθεί σημαντικά και από το προηγούμενο αιώνα, από το 10ο, από τον 20ο αιώνα δηλαδή και τον 21ο και γενικά έχει βελτιωθεί η θέση της στην κοινωνία. Βλέπουμε ότι το φαινόμενο της έμφυλης βίας παραμένει ένα διαδεδομένο και ένα επίμονο κοινωνικό ζήτημα και γι αυτό. Προσπαθούν όλες οι κοινωνίες μήπως και μετριαστεί.

Εισαγωγή στα θέματα έμφυλης ισότητας: Ποιος είναι ο ορισμός; Ορισμός της βίας κατά των γυναικών; Αντιστοιχεί στον ορισμό που υιοθετήθηκε το 1995 στην 4η Παγκόσμια Διάσκεψη Γυναικών του ΟΗΕ. Ορίστηκε λοιπόν η έννοια της βίας κατά των γυναικών ως κάθε πράξη βίας βάσει φύλου, η οποία επιφέρει ή είναι πιθανό να επιφέρει σωματική, σεξουαλική ή ψυχολογική βλάβη ή πόνο σε γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων και των απειλών για τέτοιες πράξεις, του εξαναγκασμού ή της αυθαίρετης στέρησης της ελευθερίας, είτε συμβαίνει στη δημόσια είτε στην ιδιωτική σφαίρα.

Ο ορισμός του φαινομένου της βίας αναδεικνύει, μεταξύ άλλων, την πολυπλοκότητα του φαινομένου, όπως βλέπουμε, καθώς και το εύρος των μορφών που δύναται να λάβει κατά περίπτωση. Και όπως είπαμε, η βία ασκείται τόσο.

Λοιπόν, όπως σας είπα, για τον ορισμό της βίας δεν τα επαναλαμβάνω. Αναδεικνύει λοιπόν αυτός ο ορισμός που είπαμε ως Κάθε πράξη βίας βάσει φύλου, η οποία επιφέρει, είναι πιθανό να επιφέρει σωματική, σεξουαλική ή ψυχολογική βλάβη ή πόνο σε γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων και των απειλών για τέτοιες πράξεις, του εξαναγκασμού ή της αυθαίρετης στέρησης της ελευθερίας, είτε συμβαίνει στη δημόσια είτε στην ιδιωτική σφαίρα, όπως διαπιστώνουμε από αυτό τον ορισμό.

Αναδεικνύεται η πολυπλοκότητα του φαινομένου της βίας, καθώς και το εύρος των μορφών που δύναται να λάβει κατά περίπτωση και όπως είπαμε, ασκείται είτε στο δημόσιο είτε στον ιδιωτικό χώρο.

Οι μορφές βίας φυσική, σεξουαλική, ψυχολογική. Βλέπετε. Θα πούμε για τους ορισμούς κατά περίπτωση.

Ο ορισμός λοιπόν της ενδοοικογενειακής συντροφικής βίας θεωρείται κάθε πράξη σωματικής, σεξουαλικής, ψυχολογικής και οικονομικής βίας που συντελείται στο πλαίσιο της οικογένειας της συμβίωσης, δηλαδή ενέργειες ή απειλές οι οποίες κατευθύνονται και επηρεάζουν το άλλο άτομο, ανεξάρτητα αν ο δράστης μοιράζεται ή έχει μοιραστεί την ίδια κατοικία με το θύμα.

Αφορά λοιπόν οιοσδήποτε συμπεριφορές που μπορεί να εκφοβίζουν, να χειραγωγήσουν, να βλάψουν ή να τραυματίσουν το θύμα. Αυτό είναι για τον. Για την ενδοοικογενειακή συντροφική βία. Αυτή η βία λοιπόν, η ενδοοικογενειακή αποτελεί την πιο συχνή μορφή βίας. Παρόλο που τη βία τη βιώνουν άτομα κάθε φύλου. Οι γυναίκες και τα κορίτσια κάθε ηλικίας και προέλευσης υφίστανται περισσότερο τη βία, η οποία μπορεί να είναι, όπως είδαμε, σωματική, σεξουαλική, ψυχολογική ή οικονομική.

Η ενδοοικογενειακή βία είναι αθέατη, συμβαίνει πίσω από κλειστές πόρτες, όπως είδαμε και από την αφήγηση του κυρίου Μπασαρά και δυστυχώς θεωρείται και σήμερα ως οικογενειακή υπόθεση.

Αν και δεν παρατηρούνται έντονες κοινωνικοοικονομικές διαφορές ως προς τα θύματα βίας. Οι γυναίκες με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, με μικρή επιρροή στο κοινωνικό τους περιβάλλον, είναι πιο ευάλωτες στη βία και έχουν λιγότερες πιθανότητες να καταγγείλουν το συμβάν ή ακόμα να βρουν δικαίωση από την καταγγελία τους αυτή. Μάλιστα, χαρακτηριστικά, την περίοδο της πανδημίας, αν είχατε ακούσει ότι είχε αυξηθεί πάρα πολύ, είχε έξαρση η ενδοοικογενειακή βία και χαρακτηριστικά κάποια συγγραφέας είπε ότι ήταν μια πανδημία στο πλαίσιο της πανδημίας.

Μετά πάμε σε ένα άλλο, σε άλλη μορφή βίας, που είναι η σωματική βία. Είναι η χρήση σωματικής δύναμης, η οποία έχει ως αποτέλεσμα τον σωματικό τραυματισμό, εξωτερικό ή εσωτερικό του θύματος. Η σωματική βία κυμαίνεται από ένα χαστούκι μέχρι την πρόκληση βαριάς σωματικής βλάβης, η οποία καταλήγει ακόμα και σε ανθρωποκτονία. Συχνά τα θύματα σωματικής βίας τείνουν να αποκρύπτουν το γεγονός του βίαιου περιστατικού ακόμα και από το γιατρό τους.

Έχουμε δει πολλά τέτοια συμβάντα και συχνά επινοούν μια φανταστική ιστορία για να εξηγήσουν τα σημάδια που φέρνουν στο σώμα τους, δηλαδή ότι έγινε ένα ατύχημα και έτσι γι αυτό έχουν τα σημάδια. Επίσης, η αποστέρηση ιατρικής φροντίδας, σωματικής ή ψυχικής, η στέρηση τροφής και νερού, τα καψίματα με τσιγάρο, ο περιορισμός ανήκουν στην κατηγορία της σωματικής βίας.

Προχωράμε σε άλλη μορφή. Είναι η σεξουαλική βία. Είναι η οποιαδήποτε μορφή βίας, όπως ο βιασμός, ο εξαναγκασμός σε σεξουαλική πράξη, η αιμομιξία, η μαστροπεία, ο σοδομισμός, η πορνογραφία. Όλα αυτά λοιπόν. Η σεξουαλική βία αποτελεί την πιο συχνή μορφή κακοποίησης σε περιπτώσεις συντρόφων όπου ασκείται κατάχρηση εξουσίας και προσπάθεια επιβολής του ενός συντρόφου στον άλλον.

Χαρακτηριστικά σε αυτή τη μορφή βίας είναι οι επιβεβλημένες επαφές χωρίς συναίνεση, με ή χωρίς παράλληλη άσκηση σωματικής βίας.

Είναι δύσκολα ανιχνεύσιμη η σεξουαλική βία, καθώς και το θύμα διακατέχεται από το συναίσθημα ντροπής, ενώ θεωρούν την ανοχή αυτής της συνθήκης μέρος των καθηκόντων τους ως συντρόφων και συζύγων, οπότε είναι πολύ δύσκολο να ανιχνευθεί. Προχωράμε στην επόμενη διαφάνεια. Είναι η

ψυχολογική βία και αυτή είναι αόρατο. Με το γυμνό μάτι μπορεί να καταλήξει πιο επικίνδυνη, ακόμα και πιο καταστροφική για το θύμα.

Τις περισσότερες φορές η ψυχολογική βία δημιουργεί το έδαφος για την εκδήλωση των άλλων μορφών βίας, σωματικής και σεξουαλικής, με τις οποίες αναπόφευκτα συνυπάρχει ακόμα.

Η έννοια της ψυχολογικής βίας εμπεριέχεται στην έννοια αυτή. Εμπεριέχονται οι μορφές συναισθηματικής, λεκτικής και οικονομικής βίας. Η ψυχολογική βία πάλι, τα σημάδια της ψυχολογικής βίας που προκαλούνται στο ψυχισμό παραμένουν αόρατο, αόρατα και οι συνέπειες από αυτή τη μορφή κακοποίησης είναι δυσδιάκριτες από το κοινωνικό σύνολο. Οι επιπτώσεις είναι ιδιαίτερα σοβαρές και μπορούν να επιφέρουν χρόνια προβλήματα στη γυναίκα θύμα.

Τέτοιες επιπτώσεις μπορεί να είναι συνεχόμενο και εντεινόμενο άγχος, συναισθήματα φόβου, κατάθλιψη, απομόνωση, μοναξιά, αυτοκτονικές τάσεις, οι απόπειρες, χαμηλή αυτοεκτίμηση, ενοχές και τέλος χρήση εξαρτησιογόνων ουσιών όπως αλκοόλ, ναρκωτικά κτλ.

Βλέπετε το εύρος των μορφών της βίας. Η λεκτική βία αφορά φραστικά επεισόδια τα οποία εμπεριέχουν εξύβριση, υποτίμηση του θύματος, απαξίωση της αξιοπρέπειας του ή και απειλή.

Συνήθως η λεκτική βία λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο άσκησης ψυχολογικής βίας ή και άλλων μορφών βίας.

Θα πούμε κάτι για τη σεξουαλική παρενόχληση στην εργασία; Σύμφωνα λοιπόν με τον ορισμό της οδηγίας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας του 2006, η σεξουαλική. Παρά τη σεξουαλική παρενόχληση. Η εκδήλωση είναι η εκδήλωση οποιασδήποτε μορφής ανεπιθύμητης λεκτικής, μη λεκτικής ή σωματικής συμπεριφοράς σεξουαλικού χαρακτήρα, με σκοπό ή αποτέλεσμα την προσβολή της αξιοπρέπειας ενός ατόμου, ιδίως με τη δημιουργία εκφοβιστικό, εχθρικού, εξευτελιστικού, ταπεινωτικό ή επιθετικού περιβάλλοντος στο πλαίσιο της εργασίας.

Βλέπετε πόσα πολλά περιλαμβάνει και η σεξουαλική παρενόχληση που νομίζουμε ότι είναι μόνο λεκτική. Και είπε κάποιος σε είπα αγάπη μου και αυτό είναι σεξουαλική παρενόχληση. Άλλες μορφές έμφυλης βίας, όπως γράφονται στα διάφορα εγχειρίδια, είναι η εμπορία ανθρώπων, η διακίνηση δηλαδή γυναικών για σεξουαλική εκμετάλλευση, ο καταναγκαστικός γάμος που γίνεται σε πολλές μουσουλμανικές χώρες, ακόμα και ο ακρωτηριασμός των γυναικείων γεννητικών οργάνων που αποτελεί διαδεδομένη πρακτική σε μουσουλμανικούς πληθυσμούς.

Λίγα λόγια για την οικονομική βία. Είναι μια αφανής μορφή βίας. Η βία κατά των γυναικών και η οικονομική βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών είναι μια διάχυτη, αλλά συχνά αφανής μορφή βίας.

Είναι μια πολύ κοινή μορφή βίας στο πλαίσιο μιας στενής συντροφικής σχέσης και ορίζεται ως κάθε πράξη ή συμπεριφορά που προκαλεί οικονομική βλάβη σε ένα άτομο. Οι δράστες της οικονομικής βίας ελέγχουν την ικανότητα των θυμάτων στο να αποκτήσουν, να χρησιμοποιήσουν και να διατηρήσουν οικονομικούς πόρους.

Ακόμα, απειλούν την οικονομική ασφάλεια των θυμάτων και τη δυνατότητά τους για απόκτηση οικονομικής ανεξαρτησίας, δηλαδή τις εμποδίζουν τις γυναίκες να εργαστούν και επίσης να αποκτήσουν καλύτερη εκπαίδευση.

Και τέλος βέβαια είναι η ακραία μορφή έμφυλης βίας. Είναι η γυναικοκτονία, η πιο διαδεδομένη μορφή γυναικοκτονίας. Είναι αυτή που διαπράττεται από άνδρα με τον οποίο η γυναίκα διατηρεί στενές σχέσεις. Είναι ο εραστής, σύζυγος ή συγγενής της; Ο πατέρας της μπορεί να είναι. Σύμφωνα με δεδομένα του ΟΗΕ για τα ναρκωτικά και το έγκλημα.

Μόνο το 2017 σημειώθηκαν 87.000 ανθρωποκτονίες σε βάρος γυναικών, εκ των οποίων πάνω από τις μισές, το 58% είχαν τελεστεί από τον σύντροφο ή από άλλο συγγενικό πρόσωπο του θύματος, γεγονός που σημαίνει ότι 137 γυναίκες καθημερινά δολοφονούνται.

Και ο αριθμός αυτός βέβαια έχει σημαντικά αυξηθεί κατά την πρόσφατη περίοδο. Αυτά είναι κάποια δεδομένα, όπως είπε και ο κ. Μπασαράς από την συγκριτική Ευρωπαϊκή Ένωση. Η άρνηση σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι μία στις τρεις γυναίκες έχει υποστεί σεξουαλική βία.

Μία στις δύο γυναίκες έχει υποστεί σεξουαλική παρενόχληση. Μία στις πέντε γυναίκες έχει υποστεί μη εμφανή παρακολούθηση ή παρενόχληση, το λεγόμενο stalking. Μία στις 20 γυναίκες έχει υποστεί βιασμό και το 95% των διακινούμενων ατόμων για σεξουαλική εκμετάλλευση είναι γυναίκες. Και προχωράμε για να μην αργήσουμε.

Σύμφωνα λοιπόν με πρόσφατη μελέτη, κάποια δεδομένα ακόμα των Ηνωμένων Εθνών του 23 πολύ πρόσφατα. Υπολογίστηκε ότι 730-736 εκατομμύρια γυναίκες, σχεδόν μία στις τρεις γυναίκες άνω των 15 ετών έχουν υποστεί σωματική σεξουαλική βία από στενό σύντροφο, σεξουαλική βία από μη σύντροφο ή και τα δύο τουλάχιστον μία φορά στη ζωή τους. Και η εκτίμηση αυτή εξαιρεί σεξουαλικές εμπειρίες σεξουαλικής παρενόχλησης.

Τελειώνοντας λοιπόν, κλείνουμε ότι το γεγονός ότι το φαινόμενο της ενδοοικογενειακής βίας αφορά μεγάλο μέρος του πληθυσμού, ανεξάρτητα από το μορφωτικό και το κοινωνικοοικονομικό επίπεδο, καθιστά ως πρωταρχικό ζητούμενο την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας γύρω από το φαινόμενο της έμφυλης βίας. Τα στατιστικά δεδομένα αναδεικνύουν ότι οι γυναίκες εξακολουθούν να πληρώνουν το υψηλότερο τίμημα της ανισότητας μεταξύ των δύο φύλων και των έμφυλων διακρίσεων και αρνητικών στερεοτύπων. Ο αντίκτυπος βέβαια της βίας κατά των γυναικών δεν αφορά μόνο τις γυναίκες που έχουν πέσει θύματα βίας. Επηρεάζει τις οικογένειες, τους φίλους και την κοινωνία στο σύνολό της. Αυτά ήθελα να πω. Ευχαριστώ πολύ.

Πρόεδρος: Μπράβο! Μια χαρά.

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ε, είπα κάποια γενικά δεδομένα για να ξέρετε ότι την ευρύτητα των μορφών βίας, γιατί νομίζουμε ότι είναι μόνο η σωματική ή σεξουαλική βία, ενώ και οι υπόλοιπες μορφές έχουν πολλές επιπτώσεις στο θύμα και στο ψυχισμό της γυναίκας γενικότερα.

Όπως μας είπατε και γι αυτό το παράδειγμα που είπε ο κύριος Μπασαράς στην κοπέλα αυτή, που με παρέμβαση ψυχολόγου και μη μπόρεσε να ξεπεράσει αυτά που είχε υποστεί, είναι νεότερη σε νεότερες ηλικίες.

Λοιπόν, προχωράμε στη σημερινή μας εσπερίδα και προχωράμε με την κυρία.

Με την καθηγήτρια Στέλλα Παπαμιχαήλ: Είναι κοινωνιολόγος, εγκληματολόγος, επίκουρη καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Εργασίας στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής και θα μας μιλήσει

για την έμφυλη βία κατά των γυναικών, τις νομοθετικές ρυθμίσεις και τις θεσμικές παρεμβάσεις στην Ελλάδα.

Η Στέλλα. Είναι, όπως σας είπα, κοινωνιολόγος. Έχει εκλεγεί επίκουρη καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Εργασίας του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Είναι τα πρώην ΤΕΙ, δεν είναι στο Αιγάλεω πρώην ΤΕΙ.

Έχει πολλές δημοσιεύσεις και διδασκαλία για αυτά τα θέματα. Συνεργάζεται με ερευνητικά ερευνητικά με τον Τομέα Εγκληματολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, την Επάνοδο που είναι Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου, το Κέντρο Ερευνών για Θέματα Ισότητας.

Το Κέντρο Μελετών Ασφάλειας και ΜΕΑ του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης έχει. Είναι συγγραφέας ενός επιστημονικού βιβλίου για τη συντροφική βία και την επιμέλεια και έχει την επιμέλεια ενός τιμητικού τόμου για την αντεγκληματική πολιτική. Επίσης συμμετέχει σε πλήθος επιστημονικών συμβόλων και σε συλλογικούς τόμους σε συνέδρια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Λοιπόν, θα ακούσουμε τώρα την κυρία Παπαμιχαήλ.

κυρία Παπαμιχαήλ: Ευχαριστώ, κυρία Αλιπράντη.

Να μου επιτρέψετε πολύ σύντομα να ευχαριστήσω αρχικά το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις, τον κύριο Μπασαρά, το Διοικητικό Συμβούλιο για αυτή την πρόσκληση και εσάς ιδιαίτερα κυρία Αλιπράντη που με φέρατε σε αυτήν την ομάδα αυτή τη μέρα σήμερα.

Ελπίζω να είναι η αρχή, η έναρξη μιας συζήτησης που θα επαναλαμβάνεται σε κύκλους. Γιατί η έμφυλη βία είναι ένα υπαρκτό, σοβαρό κοινωνικό φαινόμενο και δεν πρέπει να εξαντλούνται οι συζητήσεις μόνο επετειακά ή τις εβδομάδες που συνδέονται. Όπως είπατε και εσείς, με τις Παγκόσμιες Ημέρες για την εξάλειψη της βίας. Χρειαζόμαστε όλοι αυτό θα καταλήγουν τόσο οι έρευνες όσο και η δράση στο πεδίο.

Χρειαζόμαστε όλοι διαρκή και καθημερινή εκπαίδευση, εκπαίδευση που θα αφορά στα έμφυλα στερεότυπα, γιατί μόνο έτσι μπορεί να ελπίζουμε ότι θα αλλάξουμε τις στάσεις και τις συμπεριφορές.

Κύριε Μπασαρά, μας βάλατε μέσα από την αφήγηση αυτή που αναπαράγεται ως μια συστηματοποιημένη γυναίκας. Τα είπατε όλα. Έτσι συνειδητοποίησα γιατί ουσιαστικά περιγράφει και την απόγνωση και την σοβαρότητα και τον κίνδυνο στον οποίο βρίσκονται τα θύματα. Ιδιαίτερα δε όταν δεν έχουν υποστηρικτικό περιβάλλον ή δεν αναζητούν και επαγγελματική βοήθεια. Όσο πιο μικρή ηλικία βέβαια, τόσο πιο δύσκολα τα πράγματα.

Και ήταν από τις τυχερές οι οποίες επιβίωσαν από την συντροφική βία. Γιατί δυστυχώς φαίνεται ότι την περίοδο που οι γυναίκες αποφασίζουν να εξέλθουν από μια κακοποιητική σχέση και την ανακοινώνουν στο δράστη, είναι και η πιο κρίσιμη και επικίνδυνη περίοδο για την ίδια τη ζωή τους. Δεν θα επεκταθώ άλλο.

Θα επικεντρωθώ τώρα στο αντικείμενο της σημερινής μου εισήγησης, που δεν είναι άλλο από το να δώσουμε το νομοθετικό πλαίσιο, το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο, όπως επίσης και να δούμε και κάποια κενά που υπάρχουν στη χώρα μας και προς ποια κατεύθυνση θα πρέπει να εργαστούμε στο άμεσο μέλλον.

Η κυρία Λάουρα πράττει πολύ ωραία και πολύ σωστά. Μας έβαλε αυτό το πλαίσιο της της αντίληψης. Εννοιολογήσεις της έμφυλης βίας και των πολλαπλών της μορφών. Απαραίτητο για να μπορέσουμε να έχουμε ένα κοινό πεδίο αντίληψης και συζήτησης. Ελπίζω θα κάνω κι εγώ τώρα.

Έχω ετοιμάσει μια παρουσίαση, Θα την μοιραστώ μαζί σας. Ελπίζω να έρθει ομαλά.

Η κυρία λέει ότι μας έδωσε τον ορισμό. Εγώ θα τον επαναφέρω, υπό την έννοια ότι είναι ένας ορισμός που εμπεριέχεται. Ο ορισμός της έμφυλης βίας εμπεριέχεται στην πλέον πρόσφατη και επικυρωμένη και από τη χώρα μας Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης, γνωστή και ως Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης.

Στο άρθρο 3 λοιπόν, βλέπουμε τον ορισμό της έμφυλης βίας που περιλαμβάνει όλα αυτά τα οποία στα οποία αναφέρθηκε η κυρία Μπράτη.

Είναι έμφυλη, γιατί στηρίζεται σε πράξεις βίας στη βάση του φύλου. Βεβαίως, όπως είπαμε, είναι μια μορφή διάκρισης κατά των γυναικών κυρίως και των νεαρών κοριτσιών. Περιλαμβάνει αυτές τις μορφές, τις ποικίλες, στις οποίες αναφέρθηκε η κυρία. Γιατί προσθέτουμε την οικονομική βλάβη στην οποία επίσης αναφέρθηκε, αλλά απουσίαζε από προηγούμενα κείμενα. Οπότε στη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης προστίθεται η οικονομική βλάβη.

Και βεβαίως έχουμε μια διευρυμένη, αν θέλετε, αντίληψη για αυτό που νοείται ως οικογένεια. Καθώς η οικογένεια έχει αλλάξει, έχουν τροποποιηθεί, έχουν μεταβληθεί οι σχηματισμοί της και δεν είναι η οικογένεια όπως την εννοούσαμε πριν από κάποιες δεκαετίες, αλλά μιλάμε περισσότερο για οικογενειακά σχήματα, για άτομα τα οποία συμβιώνουν είτε κάτω από την ίδια στέγη είτε όχι.

Συνεπώς, στη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης βρίσκουμε και τον ορισμό για την ενδοοικογενειακή βία με μια ουδέτερο προσέγγιση και πιο διευρυμένη προσέγγιση της έννοιας της οικογένειας. Δεν τον έχω εδώ για ευνόητους λόγους. Για να μην αναλωθούμε μόνο στους ορισμούς. Αναφέρομαι στη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης, γιατί είναι αυτή η οποία είναι ισχύουσα και έχει κυρωθεί από τη χώρα μας και έχει τροποποιήσει και τη σχετική ελληνική νομοθεσία.

Μια πολύ σύντομη ματιά για το πώς φτάσαμε μέχρι εδώ, δηλαδή μέχρι την τελευταία και πρόσφατη νομοθεσία μας που μετράει από το 2018 μέχρι και σήμερα.

Δεν ήταν εύκολος ο δρόμος, ούτε ήταν και αν θέλετε έγκαιρη η ευαισθητοποίηση, κινητοποίησή μας και νομοθετική ρύθμιση αυτών των θεμάτων, γιατί η χώρα μας έχει, σημειώνει, μια καθυστέρηση περίπου εικοσαετίας σε σχέση με τις εξελίξεις στο θέμα στον ευρωπαϊκό χώρο.

Όταν δηλαδή τα άλλα κράτη μέλη είχαν ξεκινήσει ήδη τη δεκαετία του 60, του 70 να εμφανίζουν τις πρώτες νομοθετικές τους ρυθμίσεις για την αντιμετώπιση της έμφυλης βίας. Στη χώρα μας ακόμη δεν υπήρχε κάποια κινητικότητα. Το συναντάμε. Αυτές τις πρωτοβουλίες τις συναντάμε την περίοδο της μεταπολίτευσης.

Τα θεμέλια μπαίνουν το 1983 με τη μεταρρύθμιση που είχαμε, του οικογενειακού δικαίου που περιλαμβάνει αρχικά την κατάργηση της προίκας και μια σειρά από άλλες διατάξεις που αφορούσαν περισσότερο την ισότητα σε σχέση με το ανδρικό φύλο θέση της γυναίκας στην οικογένεια. Τον ίδιο χρόνο, δηλαδή το 1983, η Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών ξεκινά μια εκστρατεία για το δικαίωμα των γυναικών στη σεξουαλικότητα, την αντισύλληψη και την έκτρωση.

Αποτέλεσμα αυτής της κινητικότητας είναι το Μάιο του 1986 στη χώρα μας να ψηφίζεται η αποποινικοποίηση των εκτρώσεων. Ο πρώτος ιστορικά νόμος για τη βία κατά των γυναικών. Όπως βλέπετε και σε αυτό το έτος την ιστορία, γραμμή της νομοθεσίας μας ήταν ο νόμος 14 19 του 1984 που προέκυψε ως αίτημα του φεμινιστικού κινήματος της μεταπολίτευσης και ποινικοποίησε το βιασμό όχι ως έγκλημα κατά των ηθών όπως ήταν μέχρι τότε, αλλά ως έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας.

Να πω σ αυτό το σημείο ότι οι διεκδικήσεις του γυναικείου και φεμινιστικού κινήματος στη χώρα μας ήταν καθοριστικές και παραμένουν σε πολύ μεγάλο βαθμό. Θα δούμε και το 2019 πώς αυτό άλλαξε. Επηρέασε στο να έχουμε σχετική νομοθεσία και να λαμβάνονται σχετικές νομοθετικές πρωτοβουλίες. Στη συνέχεια, για τη δίωξη της εμπορίας των γυναικών με σκοπό τη σεξουαλική εκμετάλλευση ψηφίστηκε ο νόμος 364 το 2002, όπως βλέπετε ως διεθνής υποχρέωση της χώρας μας πολλές φορές.

Επίσης να σημειώσω ότι η χώρα μας, εκτός από τις πιέσεις που ασκούνται στο εσωτερικό της από τις γυναικείες οργανώσεις, καλείται να προχωρήσει νομοθετικά προκειμένου να ανταποκριθεί σε δεσμεύσεις που έχει αναλάβει σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο. Η δίωξη λοιπόν της σεξουαλικής παρενόχλησης έγινε με το νόμο 3488 το 2006. Λόγω επίσης της εναρμόνισης του ελληνικού δικαίου με μια κοινοτική οδηγία.

Το 1988 λειτουργεί το πρώτο Συμβουλευτικό Κέντρο και το 1993 ιδρύεται ο πρώτος ξενώνας κακοποιημένων γυναικών από τον Δήμο Αθηναίων. Ωστόσο, ακόμη εκείνη την περίοδο δεν έχουμε ειδικό νομικό πλαίσιο που να προστατεύει τις γυναίκες που βιώνουν ενδοοικογενειακή συντροφική βία και η δημόσια συζήτηση για αυτή τη μορφή της βίας είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Εκείνη τη δεκαετία, η δεκαετία του 1990 αποτέλεσε τη δεκαετία της προσπάθειας εμπέδωσης της παραδοχής ότι το ιδιωτικό είναι πολιτικό. Είναι σύνθημα της εποχής, το οποίο προωθείται από τις φεμινιστικές οργανώσεις προκειμένου να φύγει το πέπλο μυστηρίου ή να ανοίξουν οι κλειδωμένες πόρτες των σπιτιών μέσα στις οποίες γίνονταν φρικτά εγκλήματα σε βάρος κυρίως των γυναικών αλλά και των παιδιών τους.

Έτσι λοιπόν, αρχίζει να εμπεδώνεται και να γίνεται πιεστική ανάγκη η συζυγική συντροφική βία να απασχολήσει τόσο την κοινωνία αλλά όχι τόσο και το κράτος. Αυτό λοιπόν καταφέρνει να γίνει νόμος του κράτους. Αυτή η απαίτηση, η ανάγκη μέσα από τον νόμο 1500 του 2006 που είναι και ο κεντρικός, η κεντρική μας νομοθεσία που αφορά τα θέματα της ενδοοικογενειακής συζυγικής και συντροφικής βίας, μεταξύ των οποίων που προβλέπονται μέσα σ αυτό.

Στην ειδική μας αυτή νομοθεσία είναι και η ποινικοποίηση του βιασμού μέσα στο γάμο. Μέχρι τότε, οι γυναίκες η οποία υφίσταται βιασμό, η σεξουαλική βία από το σύζυγο σύντροφό τους δεν είχαν κανένα νομικό ποινικό εργαλείο στα χέρια τους. Γιατί ο ίδιος ο Ποινικός Κώδικας περιέγραφε το έγκλημα του βιασμού ως εξώγαμα, εξαναγκαστική, εξώγαμα συνουσία. Οπότε καταλαβαίνετε και μόνο η λέξη εξώγαμο απαγόρευε σε αυτά τα θύματα να βρουν φωνή και δικαίωση. Ο συγκεκριμένος νόμος του 3500 υπήρξε απάντηση αφενός στις διαρκείς πιέσεις, όπως είπαμε, των γυναικείων και φεμινιστικών οργανώσεων από την μεταπολίτευση και μετά και αφετέρου στις συνεχείς συστάσεις της Επιτροπής του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για την υιοθέτηση ειδικού νομοθετικού πλαισίου ώστε να

τηρηθούν οι ευρωπαϊκές και διεθνείς δεσμεύσεις της χώρας μας. Παρόλα αυτά, οι γυναικείες οργανώσεις, όταν ο νόμος έγινε νόμος του κράτους, επικρίνουν το περιεχόμενό τους, το περιεχόμενό τους, καθώς θεωρείται ότι αγνοεί τις βαθύτερες αιτίες που προκαλούν τη βία κατά των γυναικών και δεν στοχεύει στην αλλαγή των κοινωνικών νοοτροπιών και προτύπων που συνδέονται με αυτές τις συμπεριφορές.

Αυτή τη δεκαετία, σημείο ορόσημο είναι το 2009, όπου για πρώτη φορά εκπονείται από τη Γενική Γραμματέα Ισότητας των Φύλων το Εθνικό Πρόγραμμα για την Πρόληψη και την Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών, απόρροια της ύπαρξης του πρώτου αυτού εξειδικευμένου εθνικού προγράμματος για την καταπολέμηση της βίας κατά των γυναικών.

Είναι η δημιουργία ενός πανελλαδικού δικτύου υποδομών για την αντιμετώπιση της βίας κατά των γυναικών. Είναι αυτό το δίκτυο το οποίο βρίσκεται σε λειτουργία και στις μέρες μας και αφορά την τηλεφωνική γραμμή 15900, τους ξενώνες φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών, όπως και τα Συμβουλευτικά Κέντρα ανά την επικράτεια.

Κυρίαρχα και κυρίαρχο πλαίσιο νομοθετικό πλαίσιο και το πλέον πρόσφατο, εκτός από τον νόμο 3500 του 2006 που είπαμε για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας, είναι ο νόμος 45 31/12/2018 που ήρθε ως απόρροια της κύρωσης της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης από τη χώρα μας. Και βεβαίως ο νόμος 46 04 του 2019 για την προώθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων, την πρόληψη και την καταπολέμηση της έμφυλης βίας. Αυτό για να γνωρίζουμε το τι ισχύει και ποιο νομικό πλαίσιο διέπει την όποια παρέμβαση.

Στη συνέχεια θα ήθελα να αναφερθώ στη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης και στις τρεις πτυχές ουσιαστικά που δείχνουν προς ποια κατεύθυνση και με ποιο τρόπο πρέπει να κινηθούμε ως οργανωμένη πολιτεία προκειμένου να προλάβουμε αλλά και να αντιμετωπίσουμε το φαινόμενο της έμφυλης βίας.

Να πω ότι η Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης δεν είναι, δεν είναι, δεν έχει την έννοια της υποχρέωσης, της επιβολής της υποχρέωσης. Στα κράτη που ακυρώνουν τη σύμβαση, αλλά κάνει συστάσεις και παρακολουθεί δίνοντας συμβουλές και κατευθύνσεις στο πώς τα κράτη εναρμονίζονται με όλα αυτά τα οποία έχουν προβλεφθεί από τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης.

Εδώ λοιπόν έχω όχι τυχαία, επιλέξει να παρουσιάσω πρώτα την πρόληψη. Γιατί όπως λέμε και για άλλα κοινωνικά φαινόμενα, η πρόληψη είναι πολύ σημαντική και είναι προτιμότερο να προλαμβάνουμε παρά να τρέχουμε μετά να θεραπεύσουμε, όπως λέει και η ρήση. Είναι αρκετά πιο δύσκολο και έχουμε και βλάβες οι οποίες προκαλούνται πάνω στα θύματα.

Εδώ οι συστάσεις είναι η πρόληψη να είναι σχεδιασμένη και να εφαρμόζεται σε τρία επίπεδα. Το πρωτογενές επίπεδο αφορά στο γενικό πληθυσμό και τις παρεμβάσεις που πρέπει να γίνονται εκεί. Αυτές κυρίως συνδέονται με την εκπαίδευση, την ενημέρωση, την ευαισθητοποίηση του γενικού πληθυσμού, ιδιαίτερα καθώς μιλάμε για την έμφυλη βία σε θέματα που αφορούν στα έμφυλα στερεότυπα.

Και η εκπαίδευση, όπως επίσης και η πληροφόρηση, παίζουν έναν ζωτικό ρόλο σε όλη αυτή τη διαδικασία. Η πληροφόρηση να κάνω μια σημείωση ότι συνδέεται επίσης και με τον τρόπο με τον οποίο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ενημερώνουν πληροφορούν το κοινό για θέματα που συνδέονται

με την έμφυλη βία. Και εδώ έχουμε πολλά να πούμε και να πούμε. Το δεύτερο επίπεδο, η δευτερογενής πρόληψη, αφορά στην πρώιμη ανίχνευση μιας συμπεριφορών οι οποίες φαίνεται ότι εκδηλώνουν εκδηλώνονται με αντικοινωνικό τρόπο.

Φαίνεται ότι τα άτομα τα οποία εκδηλώνουν συμπεριφορές αντικοινωνικές συμπεριφορές οι οποίες έχουν να κάνουν με την υιοθέτηση από την πλευρά τους μισογυνισμού έμφυλων στερεοτύπων.

Παρουσιάζουν κάποιες μορφές βίας στις σχέσεις, στις στενές σχέσεις, στις διαπροσωπικές τους. Οπότε, η δευτερογενής πρόληψη στοχεύει στο να έχουμε αυτή την πρώιμη ανίχνευση και την πρώιμη παρέμβαση, προκειμένου να μην εξελιχθούν ουσιαστικά σε ποιο σοβαρές και να εγκαθιδρυθούν ως συμπεριφορές μέσα σε κακοποιητικές σχέσεις.

Και το τρίτο επίπεδο, η τριτογενής πρόληψη βέβαια συνδέεται κυρίως με την πρόληψη της υποτροπής. Εδώ συζητάμε για συμπεριφορές οι οποίες έχουν εκδηλωθεί είτε είναι βίαιες και κακοποιητικές και επιζητούν βεβαίως αντιμετώπιση και ποινική τιμωρία, αλλά και επανόρθωση και θεραπευτική προσέγγιση.

Στόχος όπως είπαμε, είναι η πρόληψη της υποτροπής μιας συμπεριφοράς να μην επαναληφθεί, να μην συνεχίζεται. Να σταματήσει. Επίσης, η Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης μας δίνει μια κατεύθυνση σε σχέση με το πώς θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε τα θύματα.

Τα θύματα πρέπει να απολαμβάνουν και να μπαίνει σε πρώτη προτεραιότητα η ασφάλεια τους, γιατί όπως είδαμε η ασφάλεια τους είναι ένα θέμα το οποίο είναι Καθημερινά. Σε κίνδυνο η ζωή τους, η σωματική τους ακεραιότητα, βεβαίως και η ψυχική τους υγεία.

Η παρέμβαση που θα πρέπει να κάνουμε θα πρέπει να είναι μια παρέμβαση με ενσυναίσθηση, με σεβασμό, με εμπιστευτικότητα και ο στόχος της είναι να μην προκαλέσουμε περαιτέρω βλάβη. Γιατί πολλές φορές επιχειρώντας, αν δεν γνωρίζουμε, αν δεν είμαστε σωστά εκπαιδευμένοι και αν δεν προσεγγίζουμε όλες αυτές τις αρχές της δεοντολογίας του κάθε επαγγέλματος, μπορεί να προκαλέσουμε περαιτέρω βλάβη.

Βεβαίως, τονίζεται η αναγκαιότητα να υπάρχουν πολλοί και διαφορετικοί, πολλές και διαφορετικές υπηρεσίες, γιατί έτσι και αλλιώς υπάρχει πολυπλοκότητα στις ανάγκες των θυμάτων και αυτό σημαίνει ότι απαιτείται και ένας πολυεπίπεδος συντονισμός των φορέων, των οργανισμών, των υπηρεσιών που στέκονται αρωγοί στα θύματα.

Οι επαγγελματίες πρέπει να δρουν χωρίς μεροληψία και να γνωρίζουν να έχουν επίγνωση των κινδύνων της δευτερογενούς θυματοποίησης. Αυτό που λέμε. Πολύ συχνά, η δευτερογενής θυματοποίηση μπορεί να επέλθει από τρίτα πρόσωπα και επαγγελματίες που δεν συνδέονται αμιγώς με την πρωτογενή θυματοποίηση.

Δεν είναι δηλαδή οι κακοποιητές οι δράστες, αλλά μπορεί μέσα από τη συμπεριφορά τους και την παρέμβασή τους να θυματοποιούνται.

Σε δεύτερο επίπεδο, τα ήδη ταλαιπωρημένα θύματα. Βεβαίως, η καλλιέργεια εμπιστοσύνης, έτσι ώστε τα θύματα να ενθαρρυνθούν να αποκαλύψουν τη βία τους. Αυτό το μήνυμα, το οποίο εδώ και είκοσι χρόνια είναι ένα κεντρικό μήνυμα στις καμπάνιες Σπάστε τη σιωπή, έχει ως στόχο να αισθανθούν ενδυναμωμένοι ή τελοσπάντων να αισθανθούν την εμπιστοσύνη που πρέπει να εμπιστευτούν. Να

αισθάνονται τα θύματα έτσι ώστε να εκμυστηρευτεί. Να δημοσιοποιήσουν και να ζητήσουν βοήθεια για αυτό το οποίο βιώνουν. Ιδιαίτερη μεταχείριση στα ανήλικα θύματα.

Όλα τα θύματα δεν είναι ίδια. Όλα τα θύματα δεν έχουν τις ίδιες ανάγκες. Όλα τα θύματα δεν έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά. Η προστασία των παιδιών μαρτύρων βίας. Ένας πληθυσμός ο οποίος έχει πραγματικά υποτιμηθεί σε πολύ μεγάλο βαθμό όσον αφορά τις παρεμβάσεις και τις πολιτικές που έχουμε.

Τα παιδιά τα οποία ζουν σε κακοποιητικά περιβάλλοντα, τα οποία μπορεί να μην είναι τα ίδια άμεσα θύματα, αλλά είναι έμμεσα θύματα και σίγουρα θύματα ψυχολογικής βίας, όταν βρίσκονται σε ένα περιβάλλον που υπάρχει κακοποίηση της μητέρας τους από τον πατέρα τους, τον σύντροφό τους, είναι παρόντα, αναπτύσσουν πολλά και ποικίλα αρνητικά συναισθήματα, εμπλέκονται πολλές φορές για να χωρίσουν ή να προστατεύσουν τη μητέρα τους και τραυματίζονται και αυτά.

Εδώ λοιπόν έχουμε έναν πληθυσμό ο οποίος έχει δεν έχει τύχει της προσοχής που χρειάζεται.

Βεβαίως, η ύπαρξη ειδικών κέντρων για τα θύματα βιασμού και σεξουαλικής βίας και οι ταχείες και άμεσες διαδικασίες όσον αφορά τη βοήθεια του θύματος στην ενεργοποίηση των επίσημων φορέων, όπως τα ασφαλιστικά και περιοριστικά μέτρα που μπορεί.

Οι εισαγγελείς και δικαστές να επιβάλλουν, οι ιατροδικαστικές εκτιμήσεις, η αυτόφωρη σύλληψη κτλ., όπως και η επιτάχυνση της εκδίκασης των υποθέσεων. Δυστυχώς στη χώρα μας, όπως και για άλλα αδικήματα και εγκλήματα, υπάρχει μια καθυστέρηση γνωστή στην απόδοση δικαιοσύνης στην εκδίκαση των υποθέσεων.

Φανταστείτε πως πόσο πιο επιτακτικό και επείγον είναι στις περιπτώσεις της κυρίως ενδοοικογενειακής βίας. Και η τρίτη, ως το πούμε έτσι, πτυχή αυτής της παρέμβασης για το θέμα είναι η διατομεακή και πολύ τομεακή συνεργασία, δηλαδή ο τρόπος με τον οποίο θα πρέπει να συνεργάζονται όλοι οι φορείς, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, οι φορείς, οι επίσημοι φορείς της πολιτείας που εμπλέκονται στην αρωγή και υποστήριξη των θυμάτων με θύματα.

Κεντρική προσέγγιση και προστασία των ανθρωπίνων τους δικαιωμάτων, με πρωτόκολλα συνεργασίας, με συμμετοχική διαχείριση, με ολιστική προσέγγιση, αλλά και με ευθύνη και δέσμευση όλων απέναντι στις αρχές του σεβασμού και της προστασίας των θυμάτων.

Πάω λίγο γρήγορα για να μην πάρω το χρόνο και από τις άλλες ομιλήτριες που έχουν σίγουρα να μας πουν πολλά ενδιαφέροντα πράγματα. Να σας πω ότι την πορεία της χώρας μας, μας παρακολουθεί μια ομάδα Εμπειρογνομόνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία κατά καιρούς επισκέπτεται φορείς, λαμβάνει στοιχεία από τη χώρα μας και παρακολουθεί την πορεία μας σε σχέση με την τήρηση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης, των βασικών του αρχών και του περιεχομένου ουσιαστικού περιεχομένου αυτού.

Και βεβαίως μας κάνει τις προτάσεις της για την για τη βελτίωση και επισημαίνει τα σημεία, τα τρωτά μας σημεία στη νομοθεσία. Φαίνεται ότι πάμε αρκετά καλά. Αυτό ισχύει στη χώρα μας. Γενικά είμαστε μια χώρα η οποία έχει ένα προωθημένο νομοθετικό πλαίσιο. Το πρόβλημά μας είναι κυρίως στην εφαρμογή. Έτσι λοιπόν, η τελευταία έκθεση αξιολόγησης που ολοκληρώθηκε μόλις δόθηκε στη δημοσιότητα τον Νοέμβριο του 23, πολύ πρόσφατη.

Υπογραμμίζει και Επιβεβαιώνει αυτό ότι είμαστε σε ένα πολύ καλό επίπεδο όσον αφορά τα νομοθετικά και πολιτικά μέτρα που υιοθετήθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, αναδεικνύει την ύπαρξη του νόμου 1500 του 2006 και το πόσο σημαντικό είναι, πόσο σημαντικός είναι για τη ρύθμιση θεμάτων που αφορούν την ενδοοικογενειακή βία. Σημειώνει ότι έχουν ληφθεί σημαντικά μέτρα για να βελτιωθεί η ανταπόκριση των αρχών επιβολής του νόμου στις ανάγκες των γυναικών θυμάτων.

Έχουμε βελτιωθεί στο να συλλέγουμε δεδομένα. Είναι πολύ σημαντικό να συλλέγουμε δεδομένα, γιατί μέχρι πριν λίγα χρόνια δεν είχαμε ακριβή εικόνα για το τι συμβαίνει, πόσα είναι τα θύματα, ποιες είναι οι ανάγκες τους, όπως επίσης πολύ σημαντική είναι και η σύσταση εξειδικευμένων αστυνομικών μονάδων.

Γνωρίζουμε όλοι ότι μπορούμε να το πούμε με βεβαιότητα. Τα τελευταία χρόνια η αστυνομία έχει κάνει τα περισσότερα βήματα, αν θέλετε, προς την κατεύθυνση της προστασίας των θυμάτων και της αντιμετώπισης.

Υπάρχουν πολλά που πρέπει να γίνουν. Όμως η αστυνομία έχει εκπαιδευτεί και έχουμε και τα ειδικά γραφεία, τις διευθύνσεις και τα γραφεία αντιμετώπισης της έμφυλης και ενδοοικογενειακής βίας. Αυτό επισημαίνεται λοιπόν από τους εμπειρογνώμονες.

Έχουν επίσης ληφθεί μέτρα για τη βελτίωση της συμμόρφωσης της νομοθεσίας μας, ιδίως με τη Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, ιδίως με την υιοθέτηση ενός ορισμού για το βιασμό που βασίζεται στην έννοια της ελεύθερης συναίνεσης.

Αυτό πρέπει να πω ότι είναι κάτι το οποίο κερδήθηκε μέσα από τις κινητοποιήσεις επίσης των γυναικείων και φεμινιστικών οργανώσεων. Γιατί όταν τροποποιήθηκε ο Ποινικός μας Κώδικας το 2019, δεν ήταν στις αρχικές προθέσεις του νομοθέτη. Όμως συνέβη και είναι μια πολύ θετική εξέλιξη για τη χώρα μας.

Εμάς. Τώρα βέβαια, εκτός από τα καλά, έχουμε και κάποιες επισημάνσεις που πρέπει να μας προβληματίσουν και να μας κινητοποιήσουν στο να μπορέσουμε να βελτιωθούμε σε πολλά σημεία που έχουν εντοπιστεί. Ασκείται μια. Ένας προβληματισμός, μάλλον μια ανησυχία καταγράφεται σε σχέση με τον τελευταίο νόμο 4821.

Αυτός που έχει επικρατήσει κυρίως μεταξύ μας, να το λέμε ως ο νόμος για τη συνεπιμέλεια, ουσιαστικά αφορά τη ρύθμιση σχέσεων γονέα παιδιού και θέματα οικογενειακού δικαίου. Εδώ λοιπόν η ανησυχία έχει να κάνει με το πόσο και κατά πόσο λαμβάνεται υπόψη στις δικαστικές διαδικασίες και αποφάσεις η ύπαρξη της ενδοοικογενειακής βίας και η κατανόηση ουσιαστικά της τι σημαίνει ύπαρξης η ύπαρξη έμφυλης βίας κατά των γυναικών στις αποφάσεις που παίρνονται.

Επίσης οι παρατηρήσεις συνδέονται με την εκπαίδευση, όπως είπαμε εκπαίδευση, εκπαίδευση, εκπαίδευση. Αυτή είναι η απάντηση, ιδιαίτερα στους επαγγελματίες που επιχειρούν στο πεδίο συστηματική και ευρύτερη εκπαίδευσή τους για να μπορέσουν να κατανοήσουν τις διαφορετικές μορφές βίας κατά των γυναικών.

Μια άλλη παρατήρηση είναι ότι ορισμένες μορφές βίας κατά των γυναικών στη χώρα μας δεν έχουν λάβει ακόμη την προσοχή που θα έπρεπε, όπως για παράδειγμα η ψυχολογική βία που είναι και πολύ δύσκολο να αποδειχθεί και να σταθεί σε ένα δικαστήριο.

Προτείνεται επίσης, για παράδειγμα, η επέκταση των νομοθετικών ρυθμίσεων για την αντιμετώπιση της σεξουαλικής παρενόχλησης στους χώρους εργασίας. Επειδή οι περισσότερες υπηρεσίες και δομές είναι συγκεντρωμένες, όπως και πολλά άλλα στην πρωτεύουσα, η περιφέρεια έχει ανάγκη να στηριχθεί, να υπάρξει, να υπάρξουν περισσότερες και πιο καλά συντονισμένες υπηρεσίες σε διάφορες περιοχές της επικράτειας.

Χρηματοδότηση πολύ σημαντικό. Οι πολλές υπηρεσίες που πολλά συμβουλευτικά κέντρα λειτουργούν ακόμη και σήμερα, δυστυχώς και με προσωπικό το οποίο έχει προσληφθεί με συμβάσεις ορισμένου χρόνου μέσα από το ΕΣΠΑ, κάτι το οποίο τις καθιστά ανασφαλείς, βιώσιμες οικονομικά. Άρα θα πρέπει η χρηματοδότηση να είναι γενναία και σταθερή.

Οι ΜΚΟ επίσης, που προσφέρουν υπηρεσίες υποστήριξης σε γυναίκες θύματα, λαμβάνουν πολύ περιορισμένη οικονομική υποστήριξη από το κράτος. Η χώρα μας δεν διαθέτει κέντρα διαχείρισης κρίσεων του βιασμού ή κέντρα παραπομπών για περιστατικά σεξουαλικής βίας και αυτό είναι ένα σημαντικό έλλειμμα, καθώς αυτές οι υπηρεσίες που θα δημιουργηθούν πρέπει να δημιουργηθούν. Μπορεί να παράσχουν άμεσα άμεση βοήθεια, όχι μόνο ιατρική περίθαλψη, αλλά και ψυχολογική βοήθεια και φωτισμό των τραυμάτων των θυμάτων σεξουαλικής βίας.

Επίσης, σημειώνεται ότι πρέπει να λάβουμε μέτρα για να διασφαλιστεί η έγκαιρη πρόσβαση των θυμάτων σεξουαλικής βίας σε ιατροδικαστική εξέταση σε ολόκληρη τη χώρα, κάτι το οποίο είναι προβληματικό αυτή τη στιγμή που μιλάμε.

Ανεξάρτητα αν θα αναφέρουν ή όχι το περιστατικό τους στην αστυνομία, ιατροδικαστικές υπηρεσίες δεν είναι διαθέσιμες παντού και πάντα τη στιγμή που χρειάζεται να γίνει η ιατροδικαστική εξέταση, δεν μπορεί να περιμένει μέρες στη σεξουαλική παραβίαση.

Να ανταποκριθούμε στις ανάγκες. Χρειάζεται να δημιουργηθεί ένα δίκτυο συνεργασίας και συντονισμού με πρωτόκολλα που θα συμμετέχουν επίσημοι φορείς αλλά και μη κυβερνητικοί φορείς που δρουν στο πεδίο.

Οι ξενώνες φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών είναι μικροί, είναι λίγοι και έχουν και χαμηλή χωρητικότητα. Οπότε προτείνεται να επεκταθεί ο αριθμός τους και η χωρητικότητα, όπως επίσης και να αντιμετωπίζουν. Τα διάφορα εμπόδια που στην πρόσβαση που έχουν τα θύματα. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν εμπόδια. Οι δράστες ενδοοικογενειακής βίας πρέπει να πούμε ότι έχουν εκτός από την ποινική τους αντιμετώπιση έχουν παραμείνει λίγο αθέατοι, ενώ είναι οι κύριοι πρωταγωνιστές και πάνω σε αυτούς θα πρέπει να μπει και ένα πολύ μεγάλο μέρος της παρέμβασης.

Άρα έχουμε ελάχιστα συμβουλευτικά προγράμματα και επίσης επειδή η νομοθεσία μας προβλέπει το μηχανισμό της ποινικής διαμεσολάβησης, ο νόμος 1500 το προβλέπει, που σημαίνει ότι ένας μια υπόθεση πριν προχωρήσει στα δικαστήρια μπορεί να επιλυθεί εξωδικαστικά μέσα από τη συμμετοχή του δράστη σε πρόγραμμα.

Πολύ λίγοι ολοκληρώνουν όμως αυτά τα προγράμματα. Και να σημειώσω εδώ κάτι που δεν γράφει η έκθεση, αλλά το γνωρίζουμε όλοι, είναι ότι δεν έχουμε εκτιμήσει το πόσοι, πώς αυτά τα προγράμματα λειτούργησαν τελικά επανορθωτικά και προς το θύμα, αλλά και κατάφεραν να περιορίσουν και να εξαλείψουν αυτή τη βίαιη συμπεριφορά του δράστη και σε άλλες σχέσεις του που συνεχίζει στο μέλλον.

Τα χαμηλά ποσοστά καταδίκης δραστών, κυρίως βιασμών, είναι κάτι το οποίο επισημαίνεται και επίσης πρέπει να βελτιώσουμε τη συλλογή δεδομένων. Όσον αφορά τα κενά στη δικαστική απάντηση, ανάγκη για συστηματικές και ευαίσθητες ως προς το φύλο αξιολογήσεις κινδύνου για να μπορέσουμε να διαχειριζόμαστε με μεγαλύτερη ασφάλεια και πολύ τομεακά τα θύματα.

Πρόσθετα μέτρα για την ασφαλή και επαρκή στέγαση των γυναικών και των κοριτσιών που αιτούνται άσυλο. Μια άλλη ευάλωτη με πολλαπλή ευαλωτότητα κατηγορία θυμάτων, όπως επίσης και η μη επαναπροώθηση γυναικών θυμάτων βίας και η λήψη μέτρων για να προληφθεί η έμφυλη βία κατά των γυναικών και των κοριτσιών που αναζητούν διεθνή προστασία στην Ελλάδα. Υπάρχουν πολλές κατηγορίες, όπως είπαμε.

Βρίσκομαι στην τελευταία διαφάνεια. Να πω ποιες είναι οι προκλήσεις. Έχουμε καταγεγραμμένη αύξηση φαινομένων έμφυλης βίας, συντροφικής βίας, σταθερή αύξηση των γυναικοκτονιών, μια μικρή στατιστική για τη χώρα μας. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια έχουμε καταγεγραμμένες 85 γυναικοκτονίες. Ο όρος δεν είναι νομικά αποδεκτός ακόμη, γι αυτό και δεν έχουμε συστηματική καταγραφή. Είναι ένα άλλο έλλειμμα και μια άλλη συζήτηση.

Νέες μορφές κυβερνοβίας εις βάρος των γυναικών. Το ελληνικό MeToo μετά το 2021 όπου εμφανίζεται, έχει φέρει στο προσκήνιο πολλές υποθέσεις, κυρίως σεξουαλικής παρενόχλησης και βιασμών που πρέπει να δούμε τι γίνεται.

Και οι προβληματισμοί μας, αν μπορούμε να τους συγκεντρώσουμε, έχουν να κάνουν με τις ανεπάρκειές μας. Φυσικά τις είπαμε πάνω κάτω το δίκτυο δομών υποστελεχωμένο και οικονομικά αποδυναμωμένο.

Ο μιντιακός λαϊκισμός, σε περιπτώσεις κυρίως γυναικοκτονιών και έμφυλης βίας, αναπαράγει τα έμφυλα στερεότυπα και αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα. Απουσία πρόληψης Δεν έχουμε προγράμματα για τον γενικό πληθυσμό.

Η αστυνομία έχει αναλάβει ένα πολύ μεγάλο μέρος αντιμετώπισης του φαινομένου. Δυσανάλογο κατά την εκτίμησή μου, και υπάρχει έλλειψη διατομεακή συνεργασίας.

Καθυστερήσεις στην εκδίκαση των υποθέσεων. Και βεβαίως να πω και ένα συμβολικό. Έτσι έχουμε απαλοιφή του έμφυλου προσήμου από τη Γενική Γραμματεία Ισότητας, την οποία την ξέραμε Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων και πλέον τη συναντάμε υπό το Υπουργείο Οικογένειας και Κοινωνικής Συνοχής με την ονομασία Γραμματεία Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Πληροφορίες για τις δύο κεντρικές, εκτός από τα τηλέφωνα της Άμεσου δράσης, το 100 είναι το 15900. Πανελλαδική Τηλεφωνική Γραμμή Υποστήριξης Θυμάτων Έμφυλης Βίας και το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης, το οποίο διατηρεί τηλεφωνική γραμμή άμεσης Κοινωνικής Βοήθειας στο 197.

Σας ευχαριστώ πολύ. Συγγνώμη αν κούρασα. Είναι πολλά αυτά που αισθάνομαι ότι ήθελα να μοιραστώ μαζί σας. Ευχαριστώ.

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ευχαριστούμε πάρα πολύ την Στέλλα Παπαμιχαήλ. Πραγματικά ήταν μια ολοκληρωμένη προσέγγιση του θεσμικού πλαισίου και της Σύμβασης της Κωνσταντινούπολης. Και τι γίνεται εδώ και τις παραλείψεις και τα κενά που έχει η Ελλάδα.

Πραγματικά μάθαμε πολλά και τώρα θα συνεχίσω με την κυρία Ιωάννα να πάμε στην αστυνομία. Πριν πάμε στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, η οποία είναι αξιωματικός της Ελληνικής Αστυνομίας και επειδή μας είπε ορισμένα πράγματα η κυρία Παπαμιχαήλ να δούμε και την άποψη από την μεριά της Αστυνομίας.

Είναι υποψήφια διδάκτωρ Επικοινωνίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Έχει κάνει και μεταπτυχιακά πολλά.

Να πω δυο λόγια για το βιογραφικό της. Τελείωσε την Σχολή Αξιωματικών της Ελληνικής Αστυνομίας το 2008 με άριστα και 6 στη γενική σειρά. Από το 9 έως το 13 υπηρέτησε στο Τμήμα Τροχαίας Ναυπλίου. Έχει υπηρετήσει σε πολλά σε πολλά τμήματα. Ανήκει από το 2011, έχει πάρει και εκπαίδευση. Ανήκει στην Ομάδα Διαπραγματευτών Ομήρων και Κρίσεων της Ελληνικής Αστυνομίας. Έχει μεγάλη κινητικότητα σε διάφορες Οργάνωσης και επίσης έχει παρακολουθήσει πλήθος σεμιναρίων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και περιμένουμε να μας. Επίσης, έχει λάβει τιμητική διάκριση από το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ολλανδίας για τη συμμετοχή της στον προγραμματισμό ασφάλειας προσώπων υψίστης ασφάλειας και μέλος πολλών εταιρειών εγκληματολογίας, κοινωνιολογικής εταιρείας και διαφόρων διεθνών οργανώσεων. Ακούμε λοιπόν τώρα την κυρία Ροτζιώκου από την μεριά της Αστυνομίας.

Κυρία Ροτζιώκου: Ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση.

Χαίρομαι που βρίσκομαι σήμερα μαζί σας σ αυτή τη διαδικτυακή εκδήλωση για να συζητήσουμε γι αυτό το τόσο σημαντικό θέμα. Έχω ετοιμάσει μια μικρή παρουσίαση.

Η 25η Νοεμβρίου είναι μια ιδιαίτερα σημαντική μέρα, καθώς έχει καθιερωθεί ως Παγκόσμια Ημέρα κατά της Βίας των Γυναικών, με αφορμή τη δολοφονία των αδελφών Salazar στη Δομινικανή Δημοκρατία το 1960 και το ζήτημα της βίας εις βάρος των γυναικών.

Όπως ήδη ειπώθηκε, άρχισε να αποκτά περισσότερη ορατότητα τα τελευταία χρόνια, γεγονός που οφείλεται, μεταξύ άλλων, στη δράση των φεμινιστικών κινημάτων, στην ενημέρωση και ευαισθητοποίηση του κοινού μέσω των εκστρατειών ενημέρωσης, στη δράση του κινήματος MT, καθώς και στις πολιτικές και στρατηγικές που έχουν λάβει χώρα σε θεσμικό επίπεδο τα τελευταία χρόνια.

Πρόκειται βέβαια για ένα ζήτημα στο πλαίσιο του οποίου, όπως είπε και η κυρία Αλιπράντι, μπορούν να γίνουν πολλά ακόμα βήματα με σκοπό να περιοριστούν ή ακόμα και να εξαλειφθούν τα περιστατικά της βίας εις βάρος των γυναικών.

Χρονικά ορόσημα, όπως ήδη ειπώθηκε από την κυρία Παπαμιχαήλ, είναι πολλά. Ενδεικτικά θα αναφέρω το έτος 2006 όπου θεσπίστηκε η σχετική νομοθεσία που αφορούσε την ενδοοικογενειακή βία και φυσικά καθοριστικό ρόλο έπαιξε και η Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης και η βία εις βάρος των γυναικών. Είναι ένα φαινόμενο το οποίο παρουσιάζει ορισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Το πρώτο είναι ότι πρόκειται για ένα ζήτημα παγκόσμιο, συνεπώς συναντάται στις περισσότερες κοινωνίες του κόσμου. Σύμφωνα και με τα στοιχεία που δόθηκαν από την κυρία Λαμπράκη και τον πρόεδρο του Κέντρου.

Είναι επίσης ένα φαινόμενο το οποίο το συναντούμε με διαφορετικές μορφές, όπως για παράδειγμα ψυχολογική ή σωματική λεκτική βία και εξαρτάται κάθε φορά και από το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο βρισκόμαστε, τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές και πολιτισμικές συνθήκες της κάθε κοινωνίας, καθώς κάθε κοινωνία διακρίνεται από διαφορετικά στοιχεία και διαφορετικά αξιακά συστήματα.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό στοιχείο είναι ότι η βία εις βάρος των γυναικών είναι ένα φαινόμενο διαχρονικό, δηλαδή υπήρχε ανέκαθεν με διαφορετικές εντάσεις και εκφάνσεις της κοινωνίας μας. Είναι όμως αξιοσημείωτο ότι η βία εις βάρος των γυναικών και ειδικά η ενδοοικογενειακή βία, αρχικά με τη μορφή της βίας εις βάρος των παιδιών και στη συνέχεια ως Συζυγική και συντροφική βία. Καταγράφεται ως κοινωνικό πρόβλημα στα τέλη του 19ου αιώνα, ενώ στα τέλη του 20ου αιώνα η ενδοοικογενειακή βία και σταδιακά να ενδιαφέρει και την επιστημονική κοινότητα.

Το τρίτο χαρακτηριστικό είναι ότι πρόκειται για ένα θέμα διαταξικό, καθώς αφορά όλα τα κοινωνικά στρώματα και τα μορφωτικά επίπεδα, όχι μόνο τα χαμηλά κοινωνικά οικονομικά στρώματα, όπως συχνά λέγεται ακούγεται. Αυτό είναι ένας μύθος. Και είναι βέβαια ένα φαινόμενο το οποίο δεν έχει ηλικία, γεωγραφικό περιορισμό, κοινωνική θέση, φυλή.

Στο σημείο αυτό να σας πω ότι το 2021 το Κέντρο Μελετών Ασφάλειας και το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, σε συνεργασία με ερευνήτριες του βρετανικού Πανεπιστημίου Χάντερσφιλντ, διεξήγαγαν έρευνα για τους δείκτες ενδοοικογενειακής βίας κατά τη διάρκεια της πρώτης φάσης της πανδημίας και τα συμπεράσματα και τα αποτελέσματα ήταν αρκετά αξιόλογα, θα έλεγα. Το πρώτο συμπέρασμα ήταν ότι τα θύματα είναι συνήθως γυναίκες 38 39 ετών, παντρεμένες και κατά μέσο όρο είχαν δύο παιδιά η καθεμία, ενώ οι τέσσερις στις δέκα κατείχαν πτυχίο, 2 μεταπτυχιακό και διδακτορικό και ήταν κάτοικοι αστικών κέντρων.

Αναφορικά με τους δράστες, οι 8 στους 10 δράστες ήταν άνδρας ηλικίας 45 ετών, οι 4 στους 10 πτυχιούχοι και εργάζονταν σε καθεστώς πλήρους απασχόλησης και δεν είχαν καταγεγραμμένο ιστορικό βίας και το 36% των γυναικών δήλωσαν ότι είχαν υποστεί βία το προηγούμενο χρονικό διάστημα.

Παρά το γεγονός ότι οι άνδρες οι δράστες δεν είχαν καταγεγραμμένο ιστορικό βίας, αυτό σημαίνει ότι δεν είχαν καταγγελλθεί τα προηγούμενα περιστατικά. Και βέβαια, αυτό που οφείλουμε κάθε φορά να εξετάζουμε, εκτός από την ταξικότητα του φαινομένου, είναι και η διαθεματικότητα του, δηλαδή το πώς οι διάφοροι παράμετροι και τα συστήματα εξουσίας σχετίζονται, αλληλοσυνδέονται, επηρεάζουν το ένα το άλλο. Και τέτοια βέβαια συστήματα εξουσίας και παράμετροι μπορεί να είναι εκτός από το φύλο, η φυλή, η τάξη, η κοινωνική θέση, ο σεξουαλικός προσανατολισμός, η ταυτότητα του φύλου, η θρησκεία, η αναπηρία, η εθνικότητα.

Είναι σημαντικό, όπως είπε η κυρία Παπαμιχαήλ, να γίνεται κατάλληλη προσέγγιση από τους επαγγελματίες της πρώτης γραμμής, όπως είναι οι αστυνομικοί, οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι ψυχολόγοι, οι γιατροί.

Ειδικά τώρα για την Ελληνική Αστυνομία να σας πω ότι το Νοέμβριο του 2019 ξεκίνησε η λειτουργία των υπηρεσιών αντιμετώπισης ενδοοικογενειακής βίας της Ελληνικής Αστυνομίας. Σήμερα, το 2024 λειτουργούν 73 επιτελικές υπηρεσίες αντιμετώπισης ενδοοικογενειακής βίας και 65 επιχειρησιακά γραφεία αντιμετώπισης ενδοοικογενειακής βίας σε όλους τους νομούς της χώρας.

Στις μεγάλες πόλεις της χώρας αυτά τα γραφεία στελεχώνονται από εξειδικευμένο και εκπαιδευμένο προσωπικό σε θέματα νομοθεσίας και διαχείρισης των περιστατικών. Και όταν λέμε εξειδικευμένο εννοούμε αστυνομικούς που κατέχουν σχετικά πτυχία Κοινωνιολογίας, νομικής, ψυχολογίας και ούτω καθεξής και εκπαιδεύονται συνέχεια και πολύ τακτικά και από τη στιγμή που θα ξεκινήσει η διαδικασία για ένα περιστατικό ενδοοικογενειακής έμφυλης βίας, ακολουθείται μια συγκεκριμένη σειρά ενεργειών, όπως για παράδειγμα ενημερώνεται το θύμα για τα δικαιώματά του βάσει της νομοθεσίας.

Για παράδειγμα, σε αυτά τα δικαιώματα εντάσσεται και η δυνατότητα να αιτηθεί το θύμα ασφαλιστικά μέτρα. Συντάσσεται η δικογραφία με όλα τα συνημμένα ανακριτικά έγγραφα. Εκδίδεται σήμα με σκοπό τον εντοπισμό και τη σύλληψη του δράστη. Ενημερώνεται αρμόδιος Εισαγγελέας, ενημερώνει το θύμα για τις δυνατότητες που του δίνονται από τις δομές και από την τηλεφωνική γραμμή 15900 της Γενικής Γραμματείας. Αν είναι απαραίτητο, πραγματοποιείται η μεταφορά του για νοσοκομειακή περίθαλψη ή για την παροχή πρώτων βοηθειών ή ακόμα και για ιατροδικαστική εξέταση και υφίσταται σχετικό πρωτόκολλο το οποίο πρόσφατα αναθεωρήθηκε, το οποίο ακολουθείται σε αυτές τις περιπτώσεις και μεταξύ των άλλων, αποσκοπεί στο να εδραιωθεί η σχέση και το κλίμα εμπιστοσύνης και, όπως είπε η κ. Παπαμιχαήλ, να αποφευχθεί η λεγόμενη δευτερογενής θυματοποίηση, δηλαδή να αισθανθούν τα άτομα αυτά ότι δεν επαναθυματοποιούνται, ότι δεν ξαναβιώνουν την ίδια κατάσταση και γι αυτό οι ερωτήσεις που υποβάλλονται είναι πάρα πολύ συγκεκριμένες και με συγκεκριμένη σειρά.

Δεύτερον, έχει εφαρμοστεί το Panic button, το κομβίο κινδύνου όπου τα θύματα μπορούν με ένα κουμπί που θα πατήσει το θύμα να εντοπιστεί γεωγραφικά. Με το σύστημα αυτό του εντοπισμού, το λεγόμενο GPS, μέσω του οποίου κουμπιού αναφέρεται το περιστατικό και καταφθάνουν σε λίγα λεπτά οι αστυνομικές δυνάμεις.

Και τρίτον, έχουν δημιουργηθεί τα λεγόμενα forum της Ελληνικής Αστυνομίας, όπου σε κάθε περιοχή, σε κάθε πόλη υπάρχει ένας χώρος ασφαλής, απόρρητος χώρος στον οποίο χώρο ένα θύμα, ακόμα και τα παιδιά του, μπορούν να φιλοξενηθούν για μικρό χρονικό διάστημα, κυρίως μέχρι να τελειώσει, να ολοκληρωθεί η διαδικασία του αυτοφώρου, μέχρι να συλληφθεί ο δράστης και γενικά μέχρι να κατευθύνουν κάπως τα πνεύματα και να αισθανθεί το θύμα ασφάλεια και ηρεμία. Αναφορικά με τα επίσημα στοιχεία.

Στατιστικά στοιχεία της Ελληνικής Αστυνομίας που έχουν δοθεί στο φως της δημοσιότητας. Να σας πω ότι το 2019 καταγράφηκαν περισσότερες από 3.500 καταγγελίες περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας και το 2024. Από την αρχή του έτους μέχρι και τον Οκτώβριο καταγράφηκαν περισσότερες από 20.000 καταγγελίες που αφορούσαν σε 15.000 γυναίκες θύματα και σε 12.000 δράστες. Δηλαδή, οι συλλήψεις ήταν 12.000. Να σημειώσω βέβαια ότι τα στοιχεία αυτά αφορούν μόνο τα καταγγελλόμενα περιστατικά.

Δηλαδή είναι μόνο αυτά τα οποία φτάνουν εις γνώση των αρχών. Ωστόσο, τα εγκλήματα αυτά, όπως ήδη ειπώθηκε, είναι εγκλήματα που συνοδεύονται από ένα σημαντικό ποσοστό της λεγόμενης κρυφής εγκληματικότητας. Δηλαδή, πάντα υπάρχουν περιστατικά τα οποία δεν καταγγέλλονται από φόβο, από ντροπή, από ανασφάλεια, από ενοχή. Και με βάση βέβαια τα παραπάνω στοιχεία. Αυτό

που παρατηρείται σίγουρα είναι ότι από το 2019 μέχρι και σήμερα υπάρχει μια αύξηση στις καταγεγραμμένες καταγγελίες. Εκρηκτική θα την χαρακτήριζε κάποιος.

Γεγονός όμως που επιδέχεται και μια διπλή ερμηνεία, αν θέλετε. Από τη μία πλευρά ενδεχομένως να έχουν αυξηθεί πραγματικά τα περιστατικά της ενδοοικογενειακής βίας, από την άλλη όμως πλευρά ενδεχομένως φαίνεται και τα θύματα να εμπιστεύονται περισσότερο τις αρχές συγκριτικά με το παρελθόν και να προβαίνουν ευκολότερα, αν θέλετε, στην καταγγελία, συγκριτικά πάντα με το παρελθόν.

Και θα κλείσω με ένα παράδειγμα, με μία καλή πρακτική από το Ηνωμένο Βασίλειο Και γιατί αναφέρω το Ηνωμένο Βασίλειο; Αναφέρω το Ηνωμένο Βασίλειο γιατί ήταν. Η πρώτη χώρα σε ευρωπαϊκό επίπεδο που δημιουργήθηκαν εξειδικευμένες υπηρεσίες αντιμετώπισης ενδοοικογενειακής βίας και επίσης η Ελληνική Αστυνομία είχε και έχει πολύ στενές επαφές με τη βρετανική πρεσβεία. Έγινε ανταλλαγή καλών πρακτικών προκειμένου να φτάσουμε στο σημερινό επίπεδο. Άρα είναι σημαντικό, κατά την άποψή μου να το αναφέρω.

Το 2022 το Ηνωμένο Βασίλειο επικύρωσε τη σχετική Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης και στο πλαίσιο αυτό η νομοθεσία τους είναι επίσης αυστηρή για τα περιστατικά της ενδοοικογενειακής βίας. Εφαρμόζεται η λεγόμενη τακτική priority ευάρεστη πώληση. Δηλαδή, ο δράστης συλλαμβάνεται ανεξάρτητα από το αν το θύμα έχει μετανιώσει ή όχι για την καταγγελία. Αντίστοιχα και στη χώρα μας τα εγκλήματα της ενδοοικογενειακής βίας διώκονται αυτεπάγγελτα.

Αυτό τι σημαίνει; Σημαίνει ότι από τη στιγμή που θα ενημερωθούν οι αρχές ξεκινά η σχετική διαδικασία χωρίς χρονοκαθυστέρηση και ενημερώνεται το εισαγγελέας. Υφίστανται επίσης οι εισαγγελείς ενδοοικογενειακής βίας, όπως αντίστοιχα και στη δική μας χώρα, ενώ από το 2014 στο Ηνωμένο Βασίλειο ισχύει ο νόμος της Κλερ, το Κλερ.

Η Κλερ ήταν μια κοπέλα που δολοφονήθηκε από τον πρώην σύντροφό της και στο πλαίσιο αυτό μπορεί να παρασχεθεί σε ένα άτομο πληροφορία για το ιστορικό βίας και κακοποίησης ενός άλλου προσώπου. Αν για παράδειγμα εγώ έχω σχέση με κάποιο άλλο πρόσωπο, μπορώ να ζητήσω πληροφορίες από την Μητροπολιτική Αστυνομία του Λονδίνου και αντίστοιχα μπορεί και ένα τρίτο άτομο, ένας πολίτης, να ζητήσει πληροφορίες για τον πρώην σύντροφο ενός φίλου μιας φίλης, επειδή ανησυχεί ότι ο φίλος ή οι φίλοι του βρίσκεται σε κίνδυνο.

Βέβαια, στο Ηνωμένο Βασίλειο ισχύει διαφορετική νομοθεσία αναφορικά με τα προσωπικά δεδομένα συγκριτικά με την Ελλάδα και το προαναφερόμενο παράδειγμα. Το ανέφερα κυρίως για να αποτελέσει μια τροφή για σκέψη και για αναστοχασμό για τον κάθε έναν από εμάς. Γιατί η σημερινή μέρα αλλά και η 25η Νοεμβρίου καλό είναι να είναι μια μέρα αναστοχασμού για όλους εμάς για να δούμε το τι έχει επιτευχθεί μέχρι σήμερα.

Και για το τι μπορεί επιπρόσθετα να γίνει ώστε να σώσουμε όσες περισσότερες γυναίκες γίνεται. Γιατί έστω και μία γυναίκα να καταφέρουμε να σώσουμε; Αυτό είναι σημαντικό.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ και ευχαριστώ για την κατανόησή σας.

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ευχαριστούμε πάρα πολύ την Ιωάννα Ροτζιώκου που μας μίλησε τόσο ωραία για τα και για τον ρόλο της αστυνομίας, Τι έχει κάνει μέχρι σήμερα για την αύξηση των

καταγεγραμμένων περιστατικών; Που οπωσδήποτε οφείλεται πλέον ότι οι γυναίκες αρχίζουν να μιλάνε, να είναι πιο ελεύθερες και νομίζω συνδέεται με αυτό το φαινόμενο. Έχουν γίνει αρκετά βήματα, αλλά μένουν όπως είπε και η κυρία Παπαμιχαήλ Αρκετά, άλλα να γίνουν.

Οπότε προχωράμε στην τελευταία μας εισήγηση, η οποία. Είναι. Η κ. Δέσποινα Κομπότη είναι Λέκτορας Κοινωνικής Εργασίας στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής.

Σπούδασε στην Αθήνα και στην στο Μπράντφορντ University του Ηνωμένου Βασιλείου και έκανε Πολιτικής Κοινωνικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Έχει εργαστεί σαν κοινωνικός λειτουργός. Πριν πάει στο Πανεπιστήμιο. Έχει δημοσιεύσει άρθρα σε ελληνικά και διεθνή περιοδικά με αντικείμενο την μετανάστευση, την ένταξη, τις μονογονεϊκές οικογένειες, Ρομά, ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, προβλήματα στέγασης Εσείς και θα μας μιλήσει σήμερα για τον ρόλο της. Το θέμα της είναι ο ρόλος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Είναι πολύ βασικός στην αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας.

Κυρία Κομπότη: Ωραία, Ευχαριστώ πάρα πολύ.

Ευχαριστώ πάρα πολύ! Το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις, το Διοικητικό Συμβούλιο και την κυρία Αλιπράντη για την ευκαιρία που μας έδωσαν να συζητήσουμε για το θέμα της ενδοοικογενειακής βίας. Στη δικιά μου εισήγηση εστιάζω στο θέμα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Να θυμίσω ότι η Τοπική Αυτοδιοίκηση στη χώρα μας παίζει ένα κομβικό ρόλο θα λέγαμε όσον αφορά το κομμάτι της ενδοοικογενειακής βίας. Θα ήθελα να κάνω μια μικρή αναφορά όσον αφορά το κομμάτι του νομοθετικού πλαισίου γενικά στην Ελλάδα.

Να θυμίσω ότι με το άρθρο 2 του Συντάγματος υπάρχει η κατοχύρωση του σεβασμού και προστασίας της αξίας του ανθρώπου, η ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας, το άρθρο 5, το άρθρο 9, το απαραβίαστο της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής.

Και στο άρθρο 21 αναφέρεται Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του έθνους, καθώς και πολύ σημαντικό κομμάτι. Ο γάμος, η μητρότητα, η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του κράτους.

Στο άρθρο 102 γίνεται αναφορά για το θεσμικό ρόλο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, η οποία θα λέγαμε ότι είναι υπεύθυνη για τη ρύθμιση των τοπικών Υποθέσεων. Αν θέλουμε λίγο να κάνουμε μια μικρή έστω οριογραμμή για την τοπική αυτοδιοίκηση, θα λέγαμε ότι ένα πολύ σημαντικό νομοθέτημα ήταν ο νόμος 16:22 του 86, ο οποίος θεσμοθετεί το δεύτερο επίπεδο αυτοδιοίκησης. Αν θυμάστε, τότε σε επίπεδο νομού δηλαδή, είχαμε τους Νομάρχες.

Το νόμο του 22:18 του 94 που και εκεί πάλι μιλάει για μια αποκεντρωμένη λειτουργία του κράτους πλέον σε επίπεδο περιφέρειας.

Ο νόμος 2539 του 97, το πρόγραμμα Καποδίστριας δηλαδή που ουσιαστικά εδώ ξεκίνησε στη χώρα μας για πρώτη φορά, οι συνενώσεις Δήμων και κοινοτήτων και αρχίζει η Τοπική Αυτοδιοίκηση να εμπλουτίζεται με νέες αρμοδιότητες και να υλοποιείται και η Τοπική Αυτοδιοίκηση δεύτερου βαθμού.

Ο νόμος 2646 του 98, όπου η Τοπική αυτοδιοίκηση παρέχει πρωτοβάθμια κοινωνική φροντίδα και προσπαθούν εδώ να βάλουν και λίγο, μπαίνει και το κομμάτι αν θέλετε του κοινωνικού και οικονομικού αποκλεισμού.

Έχουμε τον Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων. Τον νόμο δηλαδή του 3463 του 2006 που και εκεί με το άρθρο 75 καθορίζει το διευρυμένο ρόλο των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης στην απασχόληση, στην κοινωνική αλληλεγγύη και προστασία και δίνει και βέβαια τη δυνατότητα να ξεκινήσουν κάποιες δράσεις απέναντι σε ευάλωτες πληθυσμιακές ομάδες.

Έχουμε το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την Κοινωνική Ένταξη για πρώτη φορά το 2006-2008, που εκεί πάλι μιλάει για αποκέντρωση των υπηρεσιών κοινωνικής φροντίδας. Και ερχόμαστε για μένα σε ένα πολύ σημαντικό κομμάτι που αφορά την Τοπική Αυτοδιοίκηση, το νόμο 80-3852/2010. Όπως είναι γνωστό, το πρόγραμμα Καλλικράτης, έτσι όπως επιχειρήθηκε να γίνει μια ανασύσταση όσον αφορά τη δομή και τη λειτουργία της Αυτοδιοίκησης.

Έχουμε λοιπόν εδώ μια νέα πραγματικότητα, θα λέγαμε για την Αυτοδιοίκηση, που εκεί καλεί ουσιαστικά την Τοπική Αυτοδιοίκηση να αποτελέσει ένα πυρήνα τοπικής ανάπτυξης και βέβαια να έχει πλέον και τη δυνατότητα να διαχειριστεί μια σειρά από υπηρεσίες που αντιστοιχούσαν σε νέες αρμοδιότητες. Άρα θα λέγαμε ότι το κοινωνικό κράτος, συνεργαζόμενο με την τοπική αυτοδιοίκηση, προσπαθεί πλέον να αντιμετωπίσει Μετατόπιση σύνθετα και επείγοντα προβλήματα, όπως για παράδειγμα την ανεργία, τη διαταραχή της κοινωνικής συνοχής και νέες μορφές κοινωνικού αποκλεισμού.

Τώρα να θυμίσω ότι σύμφωνα με το άρθρο 97 του νόμου 3852 περιλαμβάνεται και ο σχεδιασμός και η υλοποίηση πολιτικών κοινωνικής φροντίδας σε τοπικό επίπεδο. Και βέβαια οι αρμοδιότητες αυτές μπορούν να υλοποιηθούν μέσα από την συγκεκριμένη υπηρεσία. Άσκηση κοινωνικής πολιτικής και πολιτικών ισότητας, η οποία απαιτείται να προβλεφθεί να προβλεφθεί στους νέους υπό σύσταση οργανισμούς εσωτερικών υπηρεσιών των νέων Δήμων.

Με τον ίδιο νόμο στο άρθρο 103 προβλέφθηκε η συγχώνευση των νομικών προσώπων, έτσι ώστε κάθε δήμος να μπορεί να έχει δύο νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ένα για τους τομείς αρμοδιότητας που έχουν να κάνουν με την κοινωνική προστασία, αλληλεγγύη και παιδεία και ένας για το κομμάτι του πολιτισμού, αθλητισμού και περιβάλλοντος.

Εδώ να θυμίσω και για την Ευρωπαϊκή Χάρτα Ισότητας που μιλάμε για την Ευρωπαϊκή Χάρτα για την Ισότητα των Φύλων στις Τοπικές Κοινωνίες, η οποία εκπονήθηκε από το Συμβούλιο Δήμων και Περιφερειών της Ευρώπης σε συνεργασία με φορείς από διάφορες χώρες, με στόχο οι Δήμοι και οι Περιφέρειες να αναλάβουν δημόσια επίσημη δέσμευση για την ένταξη της διάστασης του φύλου στις πολιτικές τους, καθώς και στην υλοποίηση προγραμμάτων στην επικράτειά τους και δεσμεύσεων οι οποίες να αποτυπώνονται σε αυτήν.

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση λοιπόν, θα λέγαμε ότι αποτελεί το εγγύτερο στους πολίτες σημείο διακυβέρνησης και οφείλει να συμβάλλει στη δημιουργία μιας δημοκρατικής και ανοικτής κοινωνίας, αναλαμβάνοντας συγκεκριμένες πρωτοβουλίες που έχουν να κάνουν με την ισότητα των φύλων.

Τώρα να δούμε και λίγο τα νούμερα. Ο αριθμός των δήμων που δεν έχουν υπογράψει τη Χάρτα, τη συγκεκριμένη Χάρτα Ισότητας στην Ευρωπαϊκή Χάρτα Ισότητας ανέρχεται στους 115 από το σύνολο των 332 Δήμων της χώρας. Μέσα λοιπόν από το πρόγραμμα αυτό, το πρόγραμμα Καλλικράτης, δημιουργήθηκαν και οι Δημοτικές Επιτροπές Ισότητας των φύλων. Με το άρθρο 6 του Νόμου 4604 του 19.

Θεσμοθετούνται λοιπόν οι Δημοτικές Επιτροπές Ισότητας, οι οποίες θα λέγαμε ότι είναι ένα συμβουλευτικό όργανο προς το Δημοτικό Συμβούλιο και έχουν εν συντομία τις παρακάτω αρμοδιότητες. Θα λέγαμε ότι σε συνεργασία με την αρμόδια υπηρεσία του Δήμου συμμετέχουν και υποστηρίζουν την ένταξη της ισότητας των φύλων στις πολιτικές του Δήμου. Εισηγείται και συμμετέχει στην εκπόνηση σχεδίων δράσεων για την ισότητα των φύλων σε τοπικό επίπεδο. Διατυπώνει προτάσεις και εισηγείται στα αρμόδια όργανα τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την προώθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων σε όλους τους τομείς της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Συνεργάζονται με τις Περιφερειακές Επιτροπές Ισότητας των Φύλων, τις οποίες θα δούμε στη συνέχεια. Συνεργάζονται με δομές του δικτύου της Γενικής Γραμματείας και θα λέγαμε ότι αναφορικά με το σύνολο των 332 Δήμων της χώρας έχουμε 227 ΔΕΠ, ένα ποσοστό δηλαδή κάλυψης του 90 8,5%, το οποίο κάθε χρόνο αυξάνεται. Πάμε να δούμε και τις Περιφερειακές Επιτροπές Ισότητας των Φύλων πάλι με τον ίδιο νόμο.

Με το άρθρο 7 σε κάθε Περιφέρεια συγκροτείται Περιφερειακή Επιτροπή Ισότητας των Φύλων και έχει τις ακόλουθες αρμοδιότητες.

Λαμβάνει υπόψη τις πολιτικές της Γενικής Γραμματείας. Έτσι παλαιότερα το είπε και η κ.

Παπαμιχαήλ, Γενική Γραμματεία Ισότητας, πλέον Γενική Γραμματεία Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και εισηγείται και συμμετέχει στην κατάρτιση του Περιφερειακού Σχεδίου Ισότητας. Διατυπώνει προτάσεις, εισηγείται στα αρμόδια όργανα της Περιφέρειας τη λήψη των αναγκαίων μέτρων για την προώθηση της ουσιαστικής ισότητας των φύλων.

Συνεργάζεται, όπως είπαμε και πριν, με τις Δημοτικές Επιτροπές Ισότητας. Εισηγείται στο Περιφερειακό Συμβούλιο ένταξη έργων. Όσον αφορά τις συλλογικές αποφάσεις έργων Περιφέρειας που προωθούν τα παραπάνω μέτρα.

Συνεργάζεται με δομές του δικτύου της Γενικής Γραμματείας για την πρόληψη και Καταπολέμηση της Βίας κατά των Γυναικών. Επιδιώκει τη διασφάλιση και προώθηση της ισότητας των φύλων, την εξάλειψη των έμφυλων στερεοτύπων μέσα από δράσεις επικοινωνίας ευαισθητοποίησης των πολιτών, της Περιφέρειας και σε κάθε Περιφέρεια. Συνιστάται το Αυτοτελές Γραφείο Ισότητας, το οποίο υπάγεται απευθείας στον Περιφερειάρχη. Τα αυτοτελή λοιπόν Γραφεία Ισότητας έτσι ενημερώνουν, έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες.

Ενημερώνουν τα Δημοτικά και Περιφερειακά Συμβούλια για τη συγκρότηση Περιφερειακής και Δημοτικής Επιτροπής Ισότητας των Φύλων και συνεργάζονται με τους Δήμους και τις Περιφέρειες με σκοπό την υλοποίηση των σχεδίων και δράσεων σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο για την ισότητα των φύλων.

Και το σημαντικό εδώ είναι ότι συνεργάζονται με αιρετές και υποψήφιες αιρετές γυναίκες της Αυτοδιοίκησης για την ανάπτυξη δικτύων συνεργασιών με τους φορείς αυτοδιοίκησης, με σκοπό την ενίσχυση της ενεργούς συμμετοχής των γυναικών στη λήψη αποφάσεων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Και ενημερώνουν και τις γυναίκες για τις δράσεις των Γραφείων Ισότητας Για να δούμε λιγάκι τις κοινωνικές υπηρεσίες στην Τοπική αυτοδιοίκηση.

Θα λέγαμε ότι βασικός στόχος των κοινωνικών υπηρεσιών είναι η προστασία των ατόμων, τα οποία για κάποιους οικονομικούς, σωματικούς ή και κοινωνικούς λόγους δεν έχουν τη δυνατότητα να

καλύψουν τις βασικές ψυχοκοινωνικές τους ανάγκες, να αναπτύξουν τις δικές τους δεξιότητες και ικανότητες και να έχουν μια ενεργή συμμετοχή, θα λέγαμε, στην κοινωνική ζωή. Οι κοινωνικές υπηρεσίες αντιπροσωπεύουν μια ολόκληρη σειρά από μέτρα.

Πραγματοποιούν δράσεις για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών των ατόμων, των οικογενειών, των ομάδων και των κοινοτήτων, προκειμένου να βελτιωθεί η ποιότητα ζωής και να προωθηθεί η κοινωνική συνοχή. Μέσα λοιπόν από τις κοινωνικές υπηρεσίες έχουμε τις Ομάδες Προστασίας Ανηλίκων, έτσι, που συγκροτούνται σε κάθε Δήμο σε συνεργασία με τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης πρώτου βαθμού και αποτελούνται από κοινωνικούς λειτουργούς των οικείων ΟΤΑ. Τώρα, κάθε Ομάδα Προστασίας Ανηλίκων, σύμφωνα με την εγκύκλιο του Υπουργείου Εσωτερικών, είναι υπεύθυνη για την πραγματοποίηση των κοινωνικών ερευνών για θέματα κακοποίησης ανηλίκων, είτε όταν δέχεται σχετική ειδοποίηση από την Εθνική Γραμμή Παιδικής Προστασίας, είτε δέχεται καταγγελία, έστω και ανώνυμη, για κακοποίηση ανηλίκου στα όρια του Δήμου ή λαμβάνει εισαγγελική εντολή για διεξαγωγή σχετικής έρευνας. Άρα κάθε κοινωνικός λειτουργός που την απαρτίζει θα είναι και το πρόσωπο αναφοράς κάθε Δήμου για τη λειτουργία της Εθνικής Γραμμής Προστασίας του Παιδιού. Η γραμμή 1107, η οποία θα λειτουργήσει στο Κέντρο Κοινωνικής Αλληλεγγύης και θα πραγματοποιεί κοινωνικές έρευνες για θέματα κακοποίησης ανηλίκων και συμβάντων.

Και να συμβάλλει στη δημιουργία της έκθεσης, η οποία συνήθως στέλνεται και στον εισαγγελέα. Η αλήθεια είναι ότι έχουμε πολλά παιδιά τα οποία βρίσκονται σε κίνδυνο. Συνήθως οι ΟΠΑ, οι ομάδες προστασίας ανηλίκων δέχονται σχετικές ειδοποιήσεις είτε από την εθνική γραμμή, είτε κάποια καταγγελία, είτε λαμβάνουν εισαγγελική εντολή για διεξαγωγή σχετικής έρευνας.

Στους δήμους πάλι έχουμε τους ξενώνες φιλοξενίας. Θεσμός λοιπόν είναι η ίδρυση ξενώνα φιλοξενίας κακοποιημένων γυναικών σε κάποιους δήμους της χώρας. Ενδεικτικά έχω βάλει κάποιους εδώ.

Σύμφωνα με τη Γενική Γραμματεία, για το σύνολο των 332 δήμων λειτουργούν 42 ξενώνες φιλοξενίας, εκ των οποίων οι 2 ανήκουν στο ΕΚΚΑ. Οι ξενώνες φιλοξενίας διέπονται από κάποιους πολύ συγκεκριμένους και αυστηρούς κανόνες. Παρέχουν ασφαλή διαμονή. Προφανώς λειτουργούν όλο το 24ωρο. Παρέχουν ψυχοκοινωνική στήριξη τόσο σε γυναίκες όσο και στα παιδιά τους και στα παιδιά τους. Τα θύματα βέβαια φιλοξενούνται για καθορισμένο χρονικό διάστημα και βέβαια εννοείται ότι δεν είναι γνωστή. Η διεύθυνση είναι απόρρητη και τα τηλέφωνα τους επίσης είναι απόρρητα. Οι μητέρες έχουν την ευθύνη των παιδιών. Υποχρεωτικά τα παιδιά τους παρακολουθούν την εκπαιδευτική διαδικασία. Στο σημείο που βρίσκεται ο ξενώνας φιλοξενίας και από την πλευρά των το ξενώνας διασφαλίζει την ανωνυμία και τους παρέχει ασφάλεια και σιγουριά. Με την είσοδο της φιλοξενούμενης στον ξενώνα. Αρχίζει και η κοινωνική στήριξη ανάλογα με τις ανάγκες. Αυτό μπορεί να γίνει είτε ατομικά είτε ομαδικά.

Και τέλος έχουμε τα Συμβουλευτικά Κέντρα τα οποία αποτελούν πολύ σημαντικές υπηρεσίες για την αντιμετώπιση και την εξάλειψη της βίας εναντίον των γυναικών και κάθε συγγνώμη. Σύμφωνα με τη Γενική Γραμματεία λειτουργούν 42 Συμβουλευτικά Κέντρα στους Δήμους της χώρας.

Να προχωρήσω έτσι λίγο στην τελευταία διαφάνεια. Περιορισμοί και προκλήσεις. Βλέπουμε λοιπόν αυτό που είπαν και οι άλλοι συνάδελφοι που μίλησαν ότι υπάρχουν πολλές. Είμαστε σε καλό επίπεδο όσον αφορά τη νομοθεσία, αλλά εγώ θα εντοπίσω δύο θέματα που μας προβληματίζουν. Το ένα είναι

ότι πολλές φορές λειτουργούμε πολλά πιλοτικά προγράμματα με ευρωπαϊκή χρηματοδότηση. Μόλις τελειώσει η ευρωπαϊκή χρηματοδότηση σταματάνε και τα προγράμματα. Ουσιαστικά το προσωπικό αυτών των υπηρεσιών είναι με συμβάσεις, που σημαίνει ότι τελειώνοντας τη σύμβαση θα πρέπει είτε να προσληφθεί καινούργιο προσωπικό είτε πολλές φορές τελειώνει και το πρόγραμμα και εκεί είναι πολύ μεγάλο θέμα και δυστυχώς ότι το προσωπικό το οποίο είναι εκπαιδευμένο δεν σημαίνει ότι στην επόμενη σύμβαση θα προσληφθεί το ίδιο προσωπικό. Άρα πρέπει να ξεκινήσουμε λίγο από την αρχή πάλι και αυτό αφορά είτε το διοικητικό είτε το επιστημονικό.

Άρα μέσα από τις αδυναμίες θα μπορούσα να πω, τη χρηματοδότηση, την έλλειψη πόρων για υποδομές και προσωπικό, την ανεπαρκή επικοινωνία και συνεργασία μεταξύ των φορέων και την έλλειψη ευαισθητοποίησης και κινητοποίησης των πολιτών για θέματα ενδοοικογενειακής βίας, με αποτέλεσμα ή να έχουμε ελλείψεις όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών και την πρόληψη της έγκαιρης παρέμβασης για την οικογένεια που βρίσκεται σε κίνδυνο.

Σας ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.

Λ. Αλιπράντη-Συντονίστρια: Ευχαριστούμε πολύ την κυρία Κομπότη. Μας ανέλυσε το θέμα της τοπικής αυτοδιοίκησης, το δαιδαλώδες θέμα, πολλές υπηρεσίες. Πέπη βλέπεις διάφορα σε διάφορα επίπεδα αλλά τελικά υπάρχει μεγάλη έλλειψη. Έχω και την εμπειρία από το η ΔΕΠΥ της Κηφισιάς. Συμβουλευτικά κέντρα δεν υπάρχουν καθόλου.

Μόνο στην περίοδο της πανδημίας το Κέντρο Κοινότητας έκανε κάποιες υπηρεσίες. Παρείχε προς κακοποιημένες γυναίκες. Γενικά υπάρχει έλλειψη. Μόνο το Χαλάνδρι. Ο Δήμος Χαλανδρίου έχει συμβουλευτικό κέντρο, όπως και αυτά που είπατε. Τέλος πάντων. Λοιπόν, ευχαριστούμε πάρα πολύ για την ενημερωτική αυτή παρουσίαση. Επειδή θέλω να σας ρωτήσω αν έχει κάποιος ερώτημα προς την κυρία Ροτζιώκου, η οποία θέλει να αποχωρήσει. Θέλει κανείς να της κάνει κάποια ερώτηση από τους συμμετέχοντες συμμετέχουσες;

Ερωτήσεις - Απαντήσεις

Εγώ τουλάχιστον πρώτη φορά το ακούω το panic button.

Το Panic Button είχε ξεκινήσει η πιλοτική εφαρμογή του πριν από ένα χρόνο περίπου. Τώρα πλέον έχει γενικευθεί. Να σας πω, όπως είπα και στην εισήγησή μου, ότι οι τοποθεσίες αυτές είναι απόρρητες, όπως βέβαια απόρρητες είναι και οι διευθύνσεις στους ξενώνες φιλοξενίας για ευνόητους λόγους και για παραπάνω πληροφορίες αν θέλετε θα σας παρέπεμψα και στην ιστοσελίδα της Ελληνικής Αστυνομίας και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τους. Που είναι και στο facebook και στο Instagram και πλέον και στο LinkedIn και στο Twitter, όπου μέσα από τις σελίδες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης προωθούνται εκστρατείες ενημέρωσης για αυτές τις δομές και για αυτούς τους χώρους. Αλλά είναι σημαντικό που με ρωτάτε και ξέρετε, χαίρομαι που με ρωτάτε. Δεν είναι δεδομένο ότι αυτό είναι γνωστό και αυτός άλλωστε είναι και ο σκοπός της σημερινής συζήτησης και κουβέντας. Να ενημερωθούν όσο περισσότερα άτομα γίνεται και ο ένας στο άλλο. Να το μεταφέρει αυτό που μαθαίνει ώστε, όπως είπα και κατά τη διάρκεια της εισήγησής μου, να σώσουμε όσο περισσότερα άτομα γίνεται. Είναι σημαντικό που ρωτάτε και σας ευχαριστώ.

Θα θυμάστε πολύ καλά κάνα εξάμηνο πριν στους Αγίους Αναργύρους έχασε το πρόσωπο που λένε η Ελληνική Αστυνομία. Ταράχτηκε η Ελλάδα. Κανένα μήνα βέβαια. Έτσι γίνεται συνήθως. Μετά ξεχνιούνται όλα τα πράγματα. Θα ήθελα να μας πείτε αν η αστυνομία πήρε το μάθημά της από εκεί, όσον αφορά την έμφυλη βία. Σας ευχαριστώ.

Και εγώ σας ευχαριστώ πολύ. Κοιτάξτε, αυτό το περιστατικό ήταν ένα τραγικό περιστατικό. Συγκλονίστηκαν όλοι. Συγκλονιστήκαμε όλοι. Νομίζω ότι δεν χωρούν λόγια πραγματικά. Έχουν βγει και σχετικές ανακοινώσεις από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, το Αρχηγείο της Ελληνικής Αστυνομίας. Έχουν τοποθετηθεί επίσημα αυτοί που πρέπει.

Αυτό που έχω να επισημάνω είναι το εξής Πρώτον και σε συνάρτηση με την ερώτηση που μου έθεσε πριν η κυρία Θανοπούλου, τα Άουσβιτς δημιουργήθηκαν αμέσως μετά. Λίγο αργότερα από αυτό το περιστατικό που μόλις αναφέρατε.

Άρα αυτό, αν θέλετε, επειδή με ρωτήσατε εάν. Πήραμε κάποιο μάθημα, εάν δόθηκε κάποιο μάθημα. Άρα αυτό λειτούργησε κάπως ως ανατροφοδότηση. Δυστυχώς πολλές φορές συμβαίνουν τραγικά περιστατικά και λειτουργούν αυτά ως ανατροφοδότηση. Και δεν αναφέρομαι μόνο σε αυτό και σε άλλα περιστατικά. Νομίζω ότι και από τον επαγγελματικό χώρο το δικό σας το γνωρίζετε ότι πολλές φορές η περίοδος μιας κρίσης ή ένα περιστατικό κρίσης λειτουργεί ως τροφή για σκέψη για το τι πρέπει να κάνουμε έτσι; Αλλά το περιστατικό ως περιστατικό είναι τραγικό και νομίζω ότι καλό είναι να μην το. Να μην το σχολιάσουμε, αλλά όμως σε συνάρτηση με αυτό που είπατε, ναι, τα social media ήταν αποτέλεσμα όλων αυτών των σκέψεών μου.

Εγώ θα ήθελα να ρωτήσω κάτι την κυρία Παπαμιχαήλ, αν και ξέρω την απάντηση. Παρόλα αυτά θα ήθελα να ακουστεί στο πλαίσιο αυτής της εκδήλωσης το κομμάτι της αναφοράς σας στον όρο γυναικοκτονία ή όχι; Την ξέρω την απάντηση κι εγώ προσωπικά είμαι από αυτούς που θα ήθελαν να θεσπιστεί σαν όρος, ως όρος, αλλά ένα σύνηθες επιχείρημα είναι ότι είναι δολοφονία. Δηλαδή δεν αλλάζει κάτι. Αν το πούμε έτσι.

Το ερώτημά σας, το οποίο έχει ενέχει όπως είπατε και εσείς, μια κάποια τοποθέτηση. Κοιτάξτε να δείτε, δεν παύει. Προφανώς είναι ανθρωποκτονία και μάλιστα τα επιχειρήματα που ακούγονται από την πλευρά η οποία λέει ότι δεν χρειάζεται να εισαγάγουμε στην ελληνική νομοθεσία τον όρο. Λέει ότι αν ήταν έτσι θα έπρεπε να λέμε δόκτωρ για να λέμε όλες τις ανθρωποκτονίες που έχουν. Έχει ένα χαρακτηριστικό το θύμα να παίρνουν αυτή την ονομασία. Το θέμα δεν είναι μόνο πώς θα το πούμε. Το θέμα είναι ότι πρέπει να το πούμε για να καταλάβουμε ότι ο μοναδικός λόγος για τον οποίο γίνονται αυτές οι ανθρωποκτονίες είναι. Γίνονται εξαιτίας του φύλου και χωρίς το ίδιο το θύμα να έχει προκαλέσει κάποια βλάβη. Να έχει δώσει ένα κίνητρο πολύ συγκεκριμένο στον στο δράστη της αυτής της ανθρωποκτονίας. Δηλαδή, θέλω να πω βλέπουμε ανθρωποκτονίες που τελούνται στο δημόσιο χώρο και στον ιδιωτικό χώρο, που έχουν να κάνουν με οικονομικές διαφορές, με προσβολές και με πολλά κίνητρα. Εδώ οι γυναίκες, οι οποίες δολοφονούνται συνήθως από στενούς συντρόφους τους, είναι κυρίως θύματα κακοποίησης χρόνιας κακοποίησης, οι οποίες καταλήγουν στο χώμα αφήνοντας πίσω τους ορφανά. Συνεπώς, το θέμα είναι να ευαισθητοποιηθούμε, να είμαστε σε μια εγρήγορση ως

προς αυτό, να κατανοήσουμε τα ειδικά κίνητρα αυτού του αυτής της ανθρωποκτονίας, η οποία στηρίζεται ακόμα στις πατριαρχικές, αν θέλετε, στα πατριαρχικά κατάλοιπα και τις έμφυλες διακρίσεις. Και επίσης αυτή η καταγραφή, αυτή μάλλον η. Αναγνώριση του όρου θα μας βοηθήσει να καταγράψουμε επίσημα και το τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή όταν τελούνται αυτού του είδους οι ανθρωποκτονίες.

Επειδή ακριβώς η νομοθεσία δεν τις περιλαμβάνει ως γυναικοκτονίες, δεν έχουμε ιδιαίτερη καταγραφή χαρακτηριστικών ούτε θυμάτων. Τα μοναδικά μας στοιχεία αναφέρθηκαν ότι έχουμε 84 γυναικοκτονίες τα τελευταία 4 χρόνια. Ξέρετε από πού προέρχονται αυτά τα στοιχεία; Από το Ελληνικό τμήμα του Ευρωπαϊκού Παρατηρητηρίου για τις γυναικοκτονίες που έχει ένα site και μπορείτε να το επισκεφτείτε, που προσπαθεί μέσα από τον τύπο και τα δημοσιεύματα του τύπου να συγκεντρώσει στοιχεία και να δώσει στοιχεία σχετικά με τις δολοφονημένες γυναίκες. Αυτό δε νομίζω ότι περιποιεί τιμή στη χώρα μας, αν και δεν είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη. Οι περισσότερες έχουν μια αμφιθυμία σε σχέση με το αν θα πρέπει να αναγνωριστεί νομικά ο όρος προχωρημένες και σε προηγούμενες δεκαετίες οι χώρες της Λατινικής Αμερικής που υπήρχε μια έκρηξη γυναικοκτονιών και τελικά έχουν οδηγηθεί στο να αναγνωρίσουν και νομικά τον όρο. Άρα δεν είναι ένας νεολογισμός που θέλουμε να εισαγάγουμε, αλλά έχει μια ουσία από πίσω που σηματοδοτεί δίνει ένα μήνυμα πολύ ηχηρό. Και επίσης να σας πω και κάτι άλλο. Έχουμε δεχτεί τόσους και τόσους νεολογισμούς τα τελευταία χρόνια. Δηλαδή αν δείτε, χρησιμοποιούμε, έχουμε, έχουμε δεχτεί πάρα πολύ εύκολα να λέμε το επιτελικό κράτος για παράδειγμα, ή να λέμε μια σειρά από κακά, μεταφρασμένα κίολας από τα αγγλικά όρους. Ε, δεν νομίζω ότι σε κάτι τόσο σοβαρό θα πέσουμε έξω. Νομίζω είναι οι αντιστάσεις, οι αντιστάσεις που έχουν να κάνουν, όπως είπαμε και με τα κατάλοιπα της πατριαρχίας που δυστυχώς στη χώρα μας είναι.

Κατ αρχάς συγχαρητήρια για τις εξαιρετικές παρουσιάσεις. Είδαμε ότι η νομοθεσία υπάρχει. Υποδομές και στελέχωση δεν υπάρχει. Αλλά ξέρουμε ότι όπως είπε και η κ. Παπαμιχαήλ για τις πατριαρχικές νοοτροπίες, ότι η συμπεριφορά του ανθρώπου αλλάζει με τη μόρφωση, με την εκπαίδευση, με την παιδεία. Τι γίνεται στο θέμα της παιδείας; Στα δημοτικά, στα Γυμνάσια, στα Λύκεια; Σχετικά με αυτό το θέμα, ώστε η νέα γενιά να μεγαλώσει σε ένα διαφορετικό περιβάλλον από ότι μεγαλώσαμε εμείς στα χωριά μας, στις πόλεις μας, με αυτή την πατριαρχική νοοτροπία. Ευχαριστώ πολύ. Μπορεί να απαντήσει οποιοσδήποτε θέλει.

Συγγνώμη, αλλά αυτό είναι εκεί που πρέπει να χτυπάει η καρδιά της παρέμβασης. Νομίζω αναφέρθηκα και εγώ ότι ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ Από πολύ μικρές ηλικίες όλοι εκπαιδευόμαστε μέχρι τα βαθιά μας γεράματα πάνω σε αυτά τα θέματα. Δυστυχώς περιμένουμε ακόμη να δούμε ένα καθολικά εφαρμοσμένο πρόγραμμα σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, ξεκινώντας από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση που θα αφορά τα έμφυλα στερεότυπα, όπως επίσης και τη σεξουαλική διαπαιδαγώγηση. Να πω ότι όλα αυτά έχουν μπει σε ένα, έχουν κάπως συρρικνωθεί μέσα από τα εργαστήρια δεξιοτήτων τα οποία γίνονται ή δεν γίνονται. Γίνονται από τους εκπαιδευτικούς που μπορεί να έχουν ή να μην έχουν ειδική κατάρτιση, οι οποίοι το πολύ πολύ να φωνάξουν μια μέρα έναν ειδικό, κάπως κάτι να πει στα παιδιά. Κι αν θέλουν κι αν κι αν κι αν και πού

θα δώσουν βαρύτητα; Ο καθένας από αυτό είναι πολύ γενικό και αόριστο. Έχουμε σοβαρό έλλειμμα. Έχει υπερτονιστεί πολλές φορές. Δυστυχώς δεν έχουμε δει διαχρονικά να παίρνεται μια γενναία απόφαση σε σχέση με αυτό αναγκαία. Και το ίδιο αφορά βέβαια και στους εκπαιδευτικούς μας, αλλά αφορά και στους γονείς που μεγαλώνουν παιδιά. Δηλαδή όπως είπαμε όλοι χρειαζόμαστε εκπαίδευση, αλλά τουλάχιστον τα παιδιά μέσα από το σχολείο τους να μπορούν να παίρνουν βασικές πληροφορίες και επίσης να αναπτύσσουν και δεξιότητες και τον σεβασμό. Δηλαδή να μην είναι μόνο μια λέξη που τη λέμε. Τη λέμε όλοι πολλοί και χαιρόμαστε που τη λέμε, αλλά έμπρακτα πως ο σεβασμός στα δύο φύλα, ο σεβασμός στη διαφορετικότητα, στη συμπερίληψη, όλα αυτά πρέπει να γίνουν ένα βίωμα στο σχολείο. Και αυτό θα γίνει μόνο με καθολικά εφαρμοσμένα προγράμματα και όχι αποσπασματικά πυροτεχνήματα που έχουμε δει κατά καιρούς και στον χώρο της παιδείας.

Πρόεδρος Αποφώνηση:

Ωραία κυρίες μου, είσαστε πολύ καλές.

Είσαστε καλά προετοιμασμένες, τεκμηριωμένες οι παρουσιάσεις σας.

Και επίσης απαντήσατε και στα ερωτήματά μας.

Και κάτω από μια έμπειρη συντονίστρια πήγατε ακόμα καλύτερα και πιάσατε τους χρόνους.

Αξίζατε πολύ μεγαλύτερο ακροατήριο. Δεν έχω καμία αμφιβολία για αυτό. Ωστόσο, το ακροατήριο θα έρθει διότι την παρουσίαση θα την ανεβάσουμε αφενός στο γιουτιούμπ και αφετέρου είναι αρχή του Κέντρου Αριστείας ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ να τεκμηριώνει τις δράσεις.

Και όπως τα πράγματα λέχθηκαν ή παρουσιάστηκαν, μέσα στο επόμενο δεκαπενθήμερο θα παρουσιαστούν στο τετράδιο των πρακτικών εντός εισαγωγικών της εφημερίδας και θα φτάσουν Πολύ μακριά για όσους θέλουν να το διαβάσουν. Διότι καλύψατε πλήρως το αντικείμενο και μάλιστα στις τρεις μεγάλες διαστάσεις του. Από τη μια μεριά ο άξονας της παιδείας και της εκπαίδευσης. Από την άλλη μεριά, κατά κάποιο τρόπο ο εκτελεστικός άξονας με την αστυνομία και από την τρίτη και στην τρίτη διάσταση η τοπική αυτοδιοίκηση. Που για μένα κυρία Κομπότη, εάν κλείσει αυτός ο μικρός ευρωπαϊκός κρουσμός, με τίποτα δεν πρέπει να σταματήσει το θέμα της έμφυλης βίας. Διότι είδατε τα στατιστικά με τον έναν ή τον άλλον τρόπο εγγίζει. Στη Δυτική Ευρώπη. Φανταστείτε στον υπόλοιπο κόσμο πάνω από το 50%.

Και είμαι σίγουρος και η τοπική αυτοδιοίκηση και η περιφέρεια αλλά και η κεντρική διοίκηση μπορούν να βρουν όσα λεφτά χρειάζονται. Ήθελα να σας πω επίσης ότι τα αναμνηστικά για την ωραία παρουσίαση σας σήμερα θα σας σταλούν ηλεκτρονικά. Δυστυχώς δεν μπορούμε να τα δώσουμε έντυπα. Να σας ευχαριστήσουμε για ακόμη μια φορά. Και επίσης επειδή το Σάββατο στις 7 Δεκεμβρίου το κέντρο έχει πανό και για τα 50 χρόνια από την εισβολή. Αλλά εμείς δεν γιορτάζουμε, δεν γιορτάζουμε, δεν τιμούμε μόνο τα 50, αλλά πάμε και πολύ πιο πίσω. Έχουμε μια μεγάλη ημερίδα για την Κύπρο εφ όλης της ύλης και εκεί θα το δείτε και μεταξύ άλλων υπήρχε και έμφυλη βία. Ιδιαίτερα αυτά που έγιναν στην Κύπρο και είστε προσκεκλημένες εκεί, να είστε σίγουρες. Είναι στο στην αίθουσα ΕΣΗΕΑ. Θα σας στείλω προσκλήσεις. Δεν θα χάσετε.

Κλείνω λοιπόν ότι προσθέσατε αξία και θα την περάσουμε και στο youtube και μέσα από το τετράδιο των πρακτικών της αποψινής Εσπερίδες. Κρίμα που δεν έχουμε ακόμα μισή ώρα και να είμαστε

ζωντανοί και να πιούμε ένα ποτήρι κρασί και να τα πούμε καλύτερα. Να έχετε μια καλή βραδιά! Σε ευχαριστούμε πάρα πολύ Λάουρα!